

Liahona

**Slektshistorie:
Se deg selv i
Guds Plan, s. 22, 26**

**Unge voksne:
Gjør sabbaten til
en prioritet, s. 42**

**Stå sterkt når
venner vakler, s. 52**

*“Og hvorfor er dere
bekymret for klærne?
Legg merke til liljene
på marken, hvordan
de vokser! De strever
ikke og spinner ikke!
Men jeg sier dere:
Selv ikke Salomo i all
sin prakt var kledd
som en av dem.
Men kler Gud slik
gresset på marken,
det som står i dag
og i morgen kastes
i ovnen, skal han da
ikke meget mer kle
dere – dere lite
troende?”*

Matteus 6:28-30

BUDSKAP

- 4 Budskap fra Det første presidentskap: Vitnesbyrd og omvendelse**
Av president Henry B. Eyring
- 7 Besøkende lærerinnens budskap: Jesu Kristi egenskaper – uten synd**

HOVEDARTIKLER

- 14 Porten vi kaller dåpen**
Av eldste J. Devn Cornish
Dåp ved nedsenkning markerer begynnelsen på paktens vei til varig omvendelse.
- 18 Ett nytt tempel, tre nye muligheter**
Av Don L. Searle
Etter å ha blitt inspirert av Ånden under åpent hus for et tempel, har disse guatemalske familiene kommet videre på veien mot opphøyelse.
- 22 Hvordan slektshistorie forandrer vårt hjerte og vårt sinn**
Av Amy Harris
Når vi forsker på vår slektshistorie, oppdager vi storheten i Guds plan og hvor personlig hans kjærlighet til oss er.
- 26 Mine dager med templer og teknologi**
Av eldste Neil L. Andersen
Du ble sendt til jorden i denne tid i en bestemt hensikt, noe som innebærer ansvar for å bistå i arbeidet med å frelse sjeler.

- 34 Før vår reise er over**
Av Richard M. Romney
Når det gjelder å holde ut, kan vi lære mye av dem som har brukt hele livet i trofast tjeneste for Gud og hans barn.

AVDELINGER

- 8 Notater fra generalkonferansen i oktober 2014**
- 10 Hva vi tror på: Patriarkalske velsignelser – Inspirert veiledning for ditt liv**
- 12 Vårt hjem, vår familie: Takknemlig for tempelpakter**
Av Cari Florence
- 38 Sagt av siste-dagers-hellige**
- 80 Til vi ses igjen: Sann kjærlighet**
Av eldste Joseph B. Wirthlin

OMSLAGSSIDEN

Første omslagsside: Foto: Matthew Reier.
Annen omslagsside: Foto: Willie Huang.

46

42 Velsignet på grunn av sabbatsdagen

Av Emmaline R. Wilson

Unge voksne opplever mirakler når de gjør sitt beste for å holde sabbaten hellig.

46 Unge voksne profiler: Sterke padleårer, sterke vitnesbyrd i Fransk Polynesia

Av Mindy Anne Leavitt

48 Se hen til Gud hver dag

Av eldste D. Todd Christofferson

Vår himmelske Fader er ivrig etter å gi oss den hjelpen vi søker hver dag.

52 Finn styrke i gode venner

Av eldste Jorge F. Zeballos

Vennene du velger, kan ha stor innvirkning på livet ditt, så det er viktig å velge med omhu.

54 Når gode venner vakler

Hva kan du gjøre når vennene dine begynner å senke normene sine?

57 Vår spalte

58 Hva vet vi om det førjordske liv?

Av Norman W. Gardner

Å vite at du valgte å følge Frelseren i det førjordske liv hjelper deg å ta gode beslutninger gjennom hele jordelivet.

60 Spørsmål og svar

Jeg mistet nylig en kjær venn.

Hvordan kan jeg takle sorgen?

62 Vi savner Sofia

Av Fernando Peralta

Da min søster og jeg kom ut for en forferdelig ulykke, satte familien sin lit til templets pakter for å finne fred.

64 Tid for skriftstudium

Av eldste Richard G. Scott

Hva er viktigere enn skole, arbeid eller sosiale media?

70

65 Et spesielt vitne: Brev fra bestemor Whittle

66 Det er din tur

Av biskop Gary E. Stevenson

Nå er tiden inne til å forberede seg til å møte Gud og hjelpe andre å gjøre det samme.

68 Vår side

69 En glimrende idé

70 Vi har alltid tid til å be

Av Barbara Hopf

Fynn var redd for å gå på skolen, helt til moren lærte ham en enkel løsning.

72 Hjelp til en ny venn

Av Quinnley W.

Den hellige ånd kan hjelpe deg å vite hvordan du kan vise kjærlighet til andre.

73 Musikk: Den gang da Jesus Kristus ble døpt

Av Jeanne P. Lawler

74 Tid for Skriftene: Jesus ble døpt

Av Erin Sanderson og Jean Bingham

76 For små barn: Juliana holder tale

Av Jane McBride Choate

Se om du kan finne liahonaen som er gjemt i dette nummeret. Tips: Ikke glem ryggsekken din.

52

Det første presidentskap: Thomas S. Monson,
Henry B. Eyring, Dieter F. Uchtdorf

De tolv apostlers quorum: Boyd K. Packer, L. Tom Perry,
Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard,
Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland,
David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson,
Neil L. Andersen

Redaktør: Craig A. Cardon

Rådgivere: Mervyn B. Arnold, Christoffel Golden,
Larry R. Lawrence, James B. Martino, Joseph W. Sitati

Administrerende direktør: David T. Warner

Director of Family and Member Support:

Vincent A. Vaughn

Director of Church Magazines: Allan R. Loyborg

Økonomiansvarlig: Garff Cannon

Redaksjonssjef: R. Val Johnson

Assisterende redaksjonssjef: Ryan Carr

Produksjonsassistent: Lisa C. López

Tekst og redigering: Brittany Beattie, David Dickson, David A.
Edwards, Matthew D. Flitton, Lori Fuller, Garrett H. Garff, LaRene
Porter Gaunt, Mindy Anne Leavitt, Michael R. Morris, Sally
Johnson Odekirk, Joshua J. Perkey, Jan Pinborough, Richard M.
Romney, Paul VanDenBerghe, Marissa Widdison

Kunstnerisk ansvarlig: J. Scott Knudsen

Bilderedaktør: Tadd R. Peterson

Design Team: Jeanette Andrews, Fay P. Andrus, Mandie M.
Bentley, C. Kimball Bott, Tom Child, Nate Gines, Colleen Hinckley,
Eric P. Johnson, Susan Lofgren, Scott M. Mooy, Mark W. Robison,
Brad Teare, K. Nicole Walkenhorst

Koordinator for opphavsrett: Collette Nebeker Aune

Produksjonssjef: Jane Ann Peters

Produksjonsteam: Connie Bowthorpe Bridge, Julie Burdett,
Katie Duncan, Bryan W. Gygi, Denise Kirby, Ginny J. Nilson,
Gayle Tate Rafferty

Forhåndstrykk: Jeff L. Martin

Trykkerisjef: Craig K. Sedgwick

Øversettelse: Statsautorisert translør Petter Svanevik

Distribusjonssjef: Stephen R. Christiansen

Distribusjon: Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige,
Department of MSR Sveagatan 8A, 441 32 Alingsås, Sverige
Abonnementsinformasjon: For abonnement eller
adresseforandring vennligst kontakt kundestervice

Telefon: +46 (0) 8500 655 20

E-post: rcstockholm@ldschurch.org

Internett: store.lds.org

Abonnementspris pr. år: NOK 64 (inkl. mva. og porto)

Send manuskripter og spørsmål til *Liahona*, Rm. 2420,

50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0024,

USA; e-post til: liahona@ldschurch.org; eller på internett:

liahona.lds.org.

Liahonas lokalredaksjon:

Redaksjonens adresse:

Ole Podhorny

Vestbrynet 13

1519 MOSS

Tlf.: 69 27 17 04

Nyhetsredaktør: Ole Podhorny

Liahona (et navn fra Mormons bok som står for «kompass»
eller «veiviser») utgis på albansk, armensk, bislama, bulgarsk,
kambodjansk, cebuano, kinesisk, kinesisk (forenklet), kroatisk,
tsjekkisk, dansk, nederlandsk, engelsk, estisk, fijiensk, finsk,
fransk, tysk, gresk, ungarsk, islandsk, indonesisk, italiensk,
japansk, kiribati, koreansk, latvisk, litauisk, gassisk, marshallesisk,
mongolsk, norsk, polsk, portugisisk, rumensk, russisk, samoansk,
slovensk, spansk, svensk, swahili, tagalog, tahitisk, thai, tongansk,
ukrainsk, urdu og vietnamesisk. (Hyppigheten varierer for de
forskjellige språkområder.)

© 2015 Intellectual Reserve, Inc. Ettertrykk forbudt.

Trykt i USA.

Tekst og bildemateriale i *Liahona* kan kopieres til ikke-
kommersiell bruk i kirken eller i hjemmet. Bildemateriale kan
ikke kopieres hvis det er påført anmerkning om at kopiering ikke
er tillatt. Spørsmål om opphavsrett rettes til Intellectual Property
Office, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150, USA:
e-post: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:

February 2015 Vol. 79 No. 2. LIAHONA (USPS 311)

Norwegian (ISSN 1522-9238) is published monthly by
The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North
Temple, Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price
is \$10.00 per year; Canada, \$12.00 plus applicable taxes.

Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice
required for change of address. Include address label from a
recent issue; old and new address *must* be included. Send USA
and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center
at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971.

Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be
taken by phone or at store.lds.org. (Canada Poste Information:
Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 707.4.12.5).

NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address
changes to Distribution Services, Church Magazines,
P.O. Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

Ideer til familiens hjemmeaften

Dette nummeret inneholder artikler og aktiviteter som kan brukes på familiens hjemmeaften. Her er to eksempler.

“Jesus ble døpt,” side 74: Vurder å innlede familiens hjemmeaften ved å synges “Den gang da Jesus Kristus ble døpt” (se side 73). Dere kan lese Bibelens beretning om Jesu dåp sammen, og be familiemedlemmer som har blitt døpt, fortelle hva de følte og lærte da de ble døpt og bekreftet. Mens dere leser sammen og bærer vitnesbyrd, kan du hjelpe barna å forstå paktene forbundet med dåpen. Du kan gjerne bruke spørsmålene i denne artikkelen når du underviser barna om dåpspakter.

“Sann kjærlighet,” side 80: En gang i løpet av uken kan du be et familiemedlem om å se etter enkle velgjerninger som finner sted hver dag. På familiens hjemmeaften ber du dette familiemedlemmet fortelle hva han eller hun så i løpet av uken. I sitt budskap sier eldste Wirthlin: “Kjærlighet er begynnelsen, hoveddelen og slutten på en disippels vei.” Vurder å lage en enkel tegning som viser en vei delt i mange små deler. Forklar at for enhver god gjerning de utfører – enten den er stor eller liten – kan familiemedlemmene fargelegge en del av veien. Når familien forsøker å vise kjærlighet til andre, vil dere gå på disippelens vei.

PÅ DITT SPRÅK

Liahona og annet av Kirkens materiale er tilgjengelig på mange språk på languages.lds.org.

EMNER I DETTE NUMMERET

Tallene viser til første side av artikkelen.

Bønn, 4, 12, 70

Det førjordiske liv, 58

Død, 60, 62

Dåp, 14, 18, 40, 73, 74

Familie, 12, 18, 22, 62

Forsoning, 7

Generalkonferanse, 8

Holde ut, 34

Jesu Kristus, 7, 73, 74

Kjærlighet, 80

Misjonærarbeid, 18, 38, 40

Omvendelse, 4, 14, 18

Pakter, 14, 18, 62

Patriarkalske velsignelser,

10

Sabbatsdagen, 42

Skriftene, 39, 64

Slekthistorie, 22, 26

Teknologi, 26

Templer, 18, 26, 41, 55

Tjeneste, 34

Tro, 26, 34, 41, 48

Venner, 52, 54, 72

Av president
Henry B. Eyring

Førsterådgiver i
Det første presidentskap

VITNESBYRD OG omvendelse

Det er forskjell mellom å motta et vitnesbyrd om sannheten og å bli virkelig omvendt. For eksempel bar den store apostel Peter sitt vitnesbyrd for Frelseren om at han visste at Jesus var Guds Sønn.

“[Jesus] sier til dem: Men dere, hvem sier dere at jeg er?

Da svarte Simon Peter og sa: Du er Messias, den levende Guds sønn.

Jesus svarte ham og sa: Salig er du, Simon, Jonas sønn! For det er ikke kjøtt og blod som har åpenbaret dette for deg, men min Far i himmelen” (Matteus 16:15-17).

Senere, i hans formaning til Peter, ga Herren ham og oss en rettesnor for å bli virkelig omvendt til evangeliet og for å forlenge denne omvendelsen til et helt liv. Jesus sa det slik: “Når du en gang omvender deg, så styrk dine brødre” (Lukas 22:32).

Jesus lærte Peter at det fremdeles var en stor forandring som må gå lenger enn å ha et vitnesbyrd for å være i stand til å tenke, føle og handle som virkelig omvendte disipler av Jesus Kristus. Dette er den mektige forandringen vi alle søker. Når vi oppnår den, trenger vi at denne forandringen fortsetter inntil enden av vår jordiske prøvestand (se Alma 5:13-14).

Vi vet av egen erfaring og ved å iakttå andre, at det å ha noen gode stunder med åndelig styrke ikke vil være nok. Peter nektet for at han kjente Frelseren selv etter at han hadde fått et vitnesbyrd ved Ånden om at Jesus var Kristus. De tre vitner om Mormons bok mottok et direkte

vitnesbyrd om at Mormons bok var Guds ord, men senere vaklet de likevel i sin evne til å oppholde Joseph Smith som profeten i Herrens kirke.

Vi trenger en forandring i vårt hjerte, som beskrevet i Almas bok: “Og alle forkynte de det samme for folket, at deres hjerter var blitt forandret og at de ikke lenger hadde noe ønske om å gjøre ondt” (Alma 19:33; se også Mosiah 5:2).

Herren lærte oss at når vi virkelig er omvendt til evangeliet, vil vårt hjerte vende seg bort fra egoistiske ønsker og

UNDERVIS FRA DETTE BUDSKAPET

Eldste David A. Bednar i De tolv apostlers quorum brukte “lignelsen om sylteagurkene” til å forklare at omvendelse er en vedvarende prosess, ikke en engangsforeteelse: “Linje på linje og bud på bud, gradvis og nesten umerkelig blir våre motiver, våre tanker, våre ord og våre gjerninger forenlige med Guds vilje” (“Dere må bli født på ny,” *Liahona*, mai 2007, 19). Overvei å repetere lignelsen om sylteagurkene for dem du underviser. Hva kan vi gjøre for å gå jevnt og trutt fremover i den gradvise prosessen med omvendelse som president Eyring og eldste Bednar snakker om?

til tjeneste, for å oppløfte andre mens de beveger seg oppover mot evig liv. For å oppnå denne omvendelsen, kan vi be og arbeide i tro for å bli den nye skapning som muliggjøres ved Jesu Kristi forsoning.

Vi kan begynne med å be om tro til å omvende oss fra egoisme og den gave det er å bry oss mer om andre enn om oss selv. Vi kan be om styrke til å legge av oss stolthet og misunnelse.

Bønn vil også være nøkkelen til å motta den gave som kjærlighet til Guds ord og Kristi kjærlighet er (se Moroni 7:47-48). De to henger sammen. Når vi leser, grunner og ber angående Guds ord, vil vi begynne å bli glad i det. Herren bringer det inn i vårt hjerte. Når vi føler denne kjærligheten, vil vi begynne å elske Herren mer og mer. Da vil vi også føle den kjærlighet til andre som vi trenger for å styrke dem som Gud setter i vår vei.

Vi kan for eksempel be om å få vite hvem Herren ønsker at hans

Vi trenger en forandring i hjertet som den Lamonis folk i Alma kapittel 19 opplevde.

misjonærer skal undervise. Heltidsmisjonærene kan be i tro om å få vite ved Ånden hva de skal undervise, og vitne om. De kan be i tro om at Herren vil la dem føle hans kjærlighet til alle de møter. Misjonærene vil ikke bringe alle de møter til dåpens vann og til Den hellige ånds gave. Men de kan ha Den hellige ånd som ledsager. Ved sin tjeneste og ved hjelp av Den hellige ånd vil misjonærene så, med tiden, bli forandret i sitt hjerte.

Denne forandringen vil bli fornyet og om igjen når de og vi uselvsk gjennom et helt liv fortsetter å handle

i tro for å styrke andre med Jesu Kristi evangelium. Omvendelse vil ikke være en enkeltstående hendelse eller noe som bare vil vare gjennom én fase i livet, men vil være en kontinuerlig prosess. Livet kan bli lysere inntil som ved høylys dag, når vi vil se Frelseren og oppdage at vi har blitt ham lik. Herren beskrev reisen slik: “Det som er av Gud, er lys, og den som mottar lys og blir i Gud, mottar mer lys, og dette lys blir klarere og klarere inntil som ved høylys dag” (L&p 50:24).

Jeg lover at dette er mulig for hver enkelt av oss. ■

Min forandring i hjertet

Av Dante Bairado

Første gang jeg fikk høre om Jesu Kristi gjengitte evangelium, følte jeg Ånden vitne om dets sannhet. Gjennom bønn ble mitt vitnesbyrd enda sikrere, og jeg bestemte meg for å bli døpt.

Kort tid etter dåpen begynte folk i menigheten å spørre meg hva jeg syntes om å reise på misjon. For å være ærlig, visste jeg ikke helt hva jeg skulle si. Tanken på å forlate familien og skolen for å reise på misjon virket absurd.

Så en dag begynte jeg å tenke på min omvendelse. Jeg husket misjonærene som hadde undervist meg, som tålmodig

hadde besvart mine spørsmål og hjulpet meg å forstå evangeliet. Jeg innså at uten deres hjelp ville jeg aldri ha funnet den sanne kirke. Så snart jeg skjønnte dette, tiltok lysten til å tjene. Jeg følte at Ånden fortalte meg at jeg skulle reise på heltidsmisjon.

Jeg vet at misjonærarbeid er vår himmelske Faders arbeid og at vi kan bidra med å bringe sjeler til den strålende kunnskapen om det gjengitte evangelium.

Artikkelforfatteren bor i Fortaleza, Brasil.

BARN

La ditt vitnesbyrd brenne klart

A tilegne seg et vitnesbyrd er som å lage et bål. Akkurat som vi må legge på ved for at et bål skal fortsette å brenne, må vi be, omvende oss, tjene andre, studere Skriftene og holde budene for å hjelpe vårt vitnesbyrd å vokse.

For å lære mer om å bygge opp ditt vitnesbyrd, kan du lese hvert av skriftstedene som er oppført nedenfor. Fargelegg den delen av flammen som passer til hvert skriftsted du leser. Jo flere skriftsteder du leser, desto klarere blir flammen – og vitnesbyrdet ditt!

- A. Mosiah 2:17
- B. Alma 5:46
- C. Alma 32:27
- D. 3 Nephi 15:10
- E. Johannes 5:39

Studer ydmykt dette stoffet og søk å få vite hva du skal dele med andre. Hvordan vil det å forstå Frelserens liv og gjerninger styrke din tro på ham og velsigne dem du våker over som besøkende lærerinne? Du finner mer informasjon på reliefsociety.lds.org.

Jesu Kristi egenskaper: Uten synd

Dette er en del av en serie Besøkende lærerinnens budskap om Frelserens egenskaper.

Vår Frelser Jesus Kristus var den eneste som var i stand til å gjennomføre en forsoning for mennesket. “Jesus Kristus, Lammet uten lyte, la seg frivillig på offeralteret og betalte prisen for våre synder,” sa president Dieter F. Uchtdorf, annentrådgiver i Det første presidentskap.¹ Å forstå at Jesus Kristus var uten synd kan hjelpe oss å styrke vår tro på ham og gjøre vårt beste for å holde hans bud, omvende oss og bli rene.

“Jesus var ... en person av legeme og ånd, men han ga ikke etter for fristelse (se Mosiah 15:5),” sa eldste D. Todd Christofferson i De tolv apostlers quorum. “Vi kan vende oss til ham ... fordi han forstår. Han forstår kampen, og han forstår også hvordan kampen skal vinnes ...

Hans forsonings kraft kan slette ut syndens virkninger i oss. Når vi

omvender oss, vil Hans forsoning og nåde yte oss rettferdighet og rense oss (se 3 Nephi 27:16-20). Det er som om vi ikke bukket under, som om vi ikke hadde gitt etter for fristelse.

Når vi anstrenger oss dag etter dag, uke etter uke for å følge Kristi vei, vil vår ånd hevde sin forrang, kampen inni oss vil dø ut og fristelser slutte å skape vanskeligheter.”²

Ytterligere skriftsteder

Matteus 5:48; Johannes 8:7; Hebraerne 4:15; 2 Nephi 2:5-6

NOTER

1. Dieter F. Uchtdorf, “Du kan klare det nå!” *Liahona*, nov. 2013, 56.
2. D. Todd Christofferson, “For at de kan være ett, likesom vi er ett,” *Liahona*, nov. 2002, 71.

Tro, familie, hjelp

Fra Skriftene

Frelseren betalte prisen for våre synder ved å være den guddommelige Sønn, ved sitt syndfrie liv, ved sin lidelse og ved utgytelsen av sitt blod i Getsemane, sin død på korset og sin oppstandelse fra graven. På grunn av Jesu Kristi forsoning kan vi bli rene igjen hvis vi omvender oss fra våre synder.

Kong Benjamin underviste sitt folk om Jesu Kristi forsoning og spurte om de trodde på hans ord. “De ropte alle med én røst og sa: [Ånden] har bevirket en stor forandring i oss – eller i våre hjerter – så vi ikke har lyst til å gjøre ondt mer, men til stadig å gjøre godt ...

Og vi er villige til å inngå en pakt med vår Gud om å gjøre hans vilje og være lydige mot hans befalinger i alt” (Mosiah 5:1-2, 5).

Vi kan også oppleve en “stor forandring” i likhet med kong Benjamins folk, som ikke hadde “lyst til å gjøre ondt mer, men til stadig å gjøre godt” (Mosiah 5:2).

Overvei dette

Hvordan er det å være ren forskjellig fra å være fullkommen?

NOTATER FRA GENERALKONFERANSEN I OKTOBER 2014

“Det jeg, Herren, har talt, har jeg talt ... enten ved min egen røst eller ved mine tjeneres røst, det være det samme” (1&p 1:38).

Når du repeterer generalkonferansen som fant sted i oktober 2014, kan du bruke disse sidene (og konferansenotater i fremtidige nummer) som hjelpemiddel til å studere og anvende de nyeste læresetningene fra de levende profeter og apostler og andre ledere i Kirken.

DOKTRINÆR KLARGJØRING

Følg den gyldne regel

“Kristi etterfølgere skulle være eksempler på høflighet. Vi skulle elske alle mennesker, være gode til å lytte og ta hensyn til deres oppriktige trosoppfatninger. Selv om vi kan være uenige, skulle vi ikke være ubehagelige. Våre standpunkter og vår kommunikasjon om kontroversielle emner skulle ikke være kranglevoren. Vi skulle være kloke når vi forklarer og fremmer våre

standpunkter og utøve vår innflytelse. Når vi gjør det, ber vi andre om å ikke ta anstøt av vår oppriktige tro og frie religionsutøvelse. Vi oppfordrer oss alle til å praktisere Frelserens gyldne regel: ‘Alt dere vil at menneskene skal gjøre mot dere, gjør det også mot dem’ (Matteus 7:12).”

Eldste Dallin H. Oaks i De tolv apostlers quorum, “Ha kjærlighet for andre, og lev med meningsforskjeller,” *Liahona*, nov. 2014, 27.

ET PROFETISK LØFTE

Johannes åpenbaring

“Åpenbaring fortsetter i Kirken. Profeten mottar den for Kirken, presidenten for sin stav, misjon eller sitt quorum, biskopen for sin menighet, faren for sin familie, den enkelte for seg selv.”¹

Jeg bærer mitt vitnesbyrd om at dette er sant ...

Gud utøser åpenbaring over sine barn gjennom Den hellige ånd. Han taler til sin profet på jorden, som i dag er Thomas S. Monson. Jeg vitner om at han innehar og utøver alle prestedømmets nøkler på jorden.”

President Henry B. Eyring, *førsterådgiver i Det første presidentskap: “Fortsatt åpenbaring,” Liahona*, nov. 2014, 73.

NOTE

1. Boyd K. Packer, “We Believe All That God Has Revealed,” *Ensign*, mai 1974, 95.

GÅ OG GJØR DET

Eldste Neil L. Andersen i De tolv apostlers quorum foreslo to måter ungdom kan "få et personlig vitnesbyrd

om profeten Joseph Smith" på:

"For det første: Finn skriftsteder i Mormons bok som dere føler og vet

er fullstendig sanne. Del dem så med familie og venner ... og bekreft at Joseph var et redskap i Guds hender. Les deretter profeten Joseph Smiths vitnesbyrd i Den kostelige perle... Vurder å spille inn Joseph Smiths vitnesbyrd med deres egen røst, og lytte til det regelmessig og dele det med venner."

Fra "Joseph Smith," *Liahona*, nov. 2014, 30.

Svar til deg

På hver konferanse gir profeter og ledere inspirerte svar på spørsmål som Kirkens medlemmer kan ha. Du kan bruke november 2014-nummeret, eller gå inn på conference.lds.org for å finne svar på disse spørsmålene:

- Hvordan kan vi forstå nadverdens betydning bedre? Se Cheryl A. Esplin, "Nadverden – en fornyelse for sjelen," 12.
- Hva er forholdet mellom handlefrihet, rettferdighet, barmhjertighet, omvendelse og Frelserens forsoning? Se D. Todd Christofferson, "Fri for evig til å handle på egen hånd," 16.
- Hvorfor er hjemmet det ideelle forum for å undervise i Jesu Kristi evangelium? Se Tad R. Callister, "Foreldre: Barnas viktigste lærere i evangeliet," 32.
- Hvordan kan foreldre samarbeide for å bygge en evig familie? Se L. Tom Perry, "Finn varig fred og bygg evige familier," 43.

Kom og se

Hvorfor ønsker siste-dagers-hellige å dele evangeliet med andre?

"Jesu Kristi hengivne disipler har alltid vært og vil alltid være tapre misjonærer," sa eldste David A. Bednar i De tolv apostlers quorum. "En misjonær er en som følger Kristus, som vitner om ham som verdens Forløser, og forkynner sannhetene i hans evangelium.

Jesu Kristi Kirke har alltid vært og vil alltid være en misjonerende kirke ...

Å dele med andre ting som betyr mye for oss, eller som har hjulpet oss, er slett ikke uvanlig.

Dette samme mønsteret er spesielt tydelig i saker som er av stor åndelig betydning og konsekvens."

Hva kan vi gjøre når andre uttrykker interesse for evangeliet og Kirken? Eldste Bednar sa at vi kan følge Frelserens eksempel ved å invitere dem til å komme og se (se Johannes 1:39).

Fra "Kom og se," *Liahona*, nov. 2014, 107, 109.

For å lese, se på eller lytte til taler fra generalkonferansen, kan du gå inn på conference.lds.org.

PATRIARKALSKE VELSIGNELSER – INSPIRERT VEILEDNING FOR DITT LIV

Kirken er det to former for patriarker: (1) fedre og (2) menn som er ordinert til embedet patriark i Det melkisedekske prestedømme. Fedre som har Det melkisedekske prestedømme, kan gi velsignelser til sine familiemedlemmer, men disse velsignelsene blir ikke nedtegnet av Kirken, selv om de kan nedtegnes av familien. Velsignelser som gis til verdige medlemmer av Kirken av en ordinert patriark, blir derimot nedtegnet av Kirken. Disse velsignelsene kalles “patriarkalske velsignelser”.

Patriarker gir velsignelser i henhold til inspirasjon fra Den hellige ånd. Din patriarkalske velsignelse kan inneholde

advarsler og løfter, og den kan fortelle deg hva Herren forventer av deg og hvilke muligheter du har. De lovede velsignelsene vil bli oppfylt i Herrens tid – avhengig av din trofasthet. Bare ved å følge rådene i velsignelsen vil du motta de lovede velsignelsene. Noen av velsignelsene kan til og med realiseres i det neste liv. Din patriarkalske velsignelse vil ikke gi fullstendige detaljer om livet ditt. Hvis den for eksempel ikke nevner en heltidsmisjon eller tempelekteskap, betyr det ikke at du ikke vil få den muligheten.

Din patriarkalske velsignelse vil også erklære din slektslinje i Israels hus – du kan være av Efraims, Juda

eller Manasses stamme, eller en av de andre stammene.¹ Denne avstamningen er viktig på grunn av pakten med Abraham, som omfatter Herrens løfte til Abraham om at gjennom hans etterkommere “skal alle jordens familier velsignes, ja, med evangeliets velsignelser (Abraham 2:11). Alle medlemmer av Kirken tilhører Israels hus, enten ved bokstavelig avstamning eller ved åndelig adopsjon. Som sådan har vi en oppgave å utføre med hensyn til å bringe evangeliet til verden.

For å motta en patriarkalsk velsignelse må du snakke med biskopen eller grenspresidenten, som kan gi deg anbefaling for å motta en. Du kan forsterke opplevelsen av å motta en velsignelse hvis du faster og ber på forhånd. Nære familiemedlemmer kan være tilstede når du mottar din patriarkalske velsignelse.

Etter å ha mottatt din velsignelse, vil en utskrift av den bli sendt til deg. Hold den fortrolig. Dens råd og løfter er personlige for deg, og skulle ikke skjødesløst deles med andre. Studer den ofte. Det vil gi veiledning, trøst og beskyttelse. ■

NOTE

1. Se Veiledning til Skriftene, “Israel,” scriptures.lds.org for å lære mer om Israels tolv stammer.

EN UERSTATELIG PERSONLIG SKATT

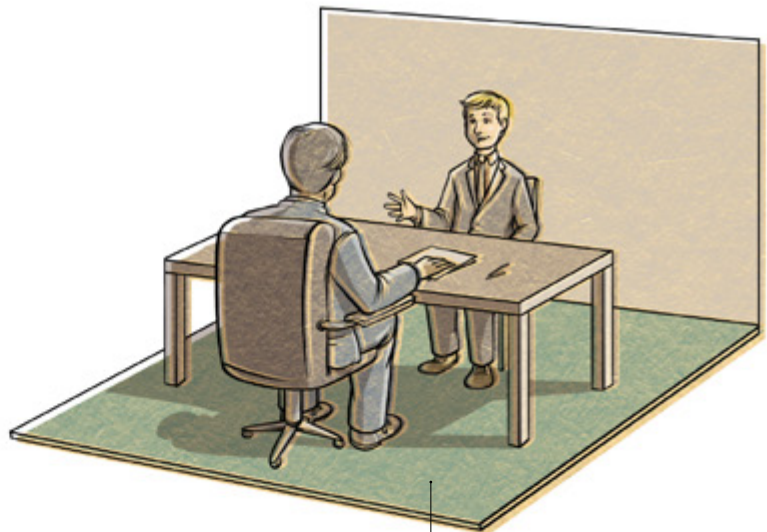
“Den samme Herre som ga Lehi en Liahona, gir deg og meg i dag en sjelden og verdifull gave som vil veilede oss i livet, markere farer

for vår sikkerhet og stikke ut kursen, ja, en trygg vei – ikke til et lovet land,

men til vårt himmelske hjem. Gaven jeg refererer til, er kjent som din patriarkalske velsignelse. Ethvert verdig medlem av Kirken er berettiget til å motta en slik kostelig og ubetalelig skatt.”

President Thomas S. Monson, “Din patriarkalske velsignelse: En lysets Liahona,” *Lys over Norge*, jan. 1987, 55.

Patriarkalske velsignelser begynte på Adams tid, da han velsignet sine etterkommere (se L&p 107:53, se også 1 Mosebok 49 for beretningen om Jakobs velsignelse over sine etterkommere).

Snakk med biskopen eller grenspresidenten for å finne ut om du er klar til å motta en patriarkalsk velsignelse.

Embedet patriark, kalt "evangelist" i Det nye testamente, ble gjenopprettet i de siste dager. Joseph Smith senior var Kirkens første patriark.

Når du har mottatt en patriarkalsk velsignelse, må du studere den ofte og prøve å følge dens råd. Det kan gi deg trøst og bidra til å styrke din tro.

Alle patriarkalske velsignelser blir lagret ved Kirkens hovedkvarter. Hvis du mister din kopi, kan du be om en ny gjennom LDS.org.

TAKKNEMLIG FOR TEMPELPAKTER

Av Cari Florence

Hvordan kunne noe lindre min sorg når min ufødte sønn var døende?

Da jeg var bare 14 uker på vei med vårt tredje barn, informerte legene oss om at barnet ville abortere på grunn av komplikasjoner med lungene hans. Denne nyheten var overveldende. Jeg var sønderknust, vettskremt og usikker på fremtiden. Den kvelden dro min mann og jeg til templet med tungt hjerte og tårer i øynene. Vi trengte svar, veiledning og styrke, og vi visste at i templets fred kunne vi komme nærmere Herren. Vi ble forbauset over hvilken fred vi følte i det celestiale rom. Jeg visste at selv om dette barnet ikke skulle bli på jorden, ville alt ordne seg.

Senere gikk jeg ned på mine knær og utøste min sjel til vår himmelske Fader. Jeg fortalte ham at jeg forsto at sønnen vår ikke kom til å bli hos oss, men at jeg om mulig ønsket noen spesielle velsignelser. Jeg lovet også at jeg ikke ville miste min tro selv om mine ønsker ikke ble oppfylt. Jeg ba om at dette barnet måtte få være hos meg litt lenger – at han kunne få leve, selv om det bare var en kort stund, til hele familien kunne holde ham. Legene hadde

sagt at hvis barnet vårt ved et mirakel overlevde gjennom hele svangerskapet, ville han bli født lilla, men jeg ba om at han ville bli født rosa slik at våre andre små gutter ikke ville være redde for å holde broren sin. Jeg ba Herren om å la oss huske vårt evige bånd etter at barnet, som vi bestemte oss for å kalle Brycen, hadde gått bort.

Etter som ukene gikk, uttrykte legene sjokk over Brycens fremgang, men minnet om at han helt sikkert ville dø etter fødselen. Jeg følte ubeskrivelig hjertesorg, vel vitende om at vi ville miste ham, men jeg var også i ekstase over at han fortsatte å vokse. Å bære frem denne sønnen som ikke skulle få leve, var en kontinuerlig byrde. Jeg følte smerte hver gang andre stilte spørsmål om barnets kjønn eller termin, og jeg måtte late som om at alt var normalt. Vi kjøpte en monitor slik at vi kunne kontrollere hjerteslagene hans hver dag, og var alltid ivrige etter å høre denne nydelige lyden. Sorgen min var enorm. Frelserens forsoning fikk ny mening for meg: Jeg forsto endelig av erfaring

at Jesus Kristus ikke bare led for mine synder, men også følte enhver sorg og enhver smerte. Som min Frelser bar

TRØST FOR FORELDRE

“Joseph Smith ga oss den læresetning at det barn som nedlegges i døden,

vil komme frem som barn i oppstandelsen, og idet han pekte på det døde barns mor, sa han til henne: ‘Du skal ha den glede, fryd og tilfredsstillelse å oppfostre ditt barn etter oppstandelsen, inntil det når sin ånds fulle skikkelse.’ Det er gjenopprettelse, det er vekst, det er utvikling, etter oppstandelsen fra døden. Jeg elsker denne sannheten. Den gir min sjel umåtelig stor glede, lykke og takknemlighet.”

President Joseph F. Smith (1838-1918),
Læresetninger fra Kirkens presidenter –
Joseph F. Smith (1998), 132.

Brycen levde bare i 72 minutter, akkurat lenge nok til at hver enkelt av oss fikk holde og elske ham. Det var den eneste gangen vi alle var sammen som familie på jorden, men det var alt vi hadde drømt om.

han i sannhet byrden sammen med meg så jeg aldri skulle være alene.

I 37. uke skrev jeg meg inn på sykehuset, i visshet om at jeg offisielt startet nedtellingen for Brycens liv. Det var både skremmende og vakkert. Legene fortalte at han kunne leve i alt fra 10 minutter til flere dager. Tross min frykt følte jeg Herrens beroligelse. Brycen Cade Florence ble født 27. januar 2012. Jeg hulket i samme øyeblikk som han ble født – rosa, svært kjekk, helt perfekt.

Guttene våre skyndte seg inn i rommet for å se og holde sin bror. Vi hadde fotograf til å fange øyeblikket. Brycen levde bare i 72 minutter, bokstavelig talt akkurat lenge nok til at hver enkelt av oss fikk holde og elske ham. Det var den eneste gangen vi alle

var sammen som familie på jorden, men det var alt vi hadde drømt om. Guttene kunne ikke få nok av broren sin, de kysset ham, sang sanger til ham, og tryglet om å få holde ham. Han ble her til og med lenge nok til å motta en velsignelse av sin far, noe min mann hadde håpet og bedt om.

Som familie har vi et vitnesbyrd om at “den guddommelige plan for lykke muliggjør en fortsettelse av familieforholdet på den andre siden av graven,” og at templets ordinanser og pakter gjør det mulig for “familier å bli evig forenet” (“Familien – en erklæring til verden,” *Liahona*, nov. 2010, 129). For oss betyr det å ha en evig familie *alt*. Den vakreste delen av evangeliet er at døden aldri vil skille oss. Vi vil fortsette vår reise sammen.

Gjennom denne prøvelsen har jeg lært at Gud finnes i detaljene. Han bryr seg om hver enkelt av oss. Selv om prøvelser og vanskeligheter kommer, kan Gud gjøre dem lettere å bære. Nå er jeg mer takknemlig enn noensinne for min tempelbesegling til min mann og at våre barn ble født i pakten. På grunn av Guds strålende plan for våre familier, herunder Frelserens altomfattende offer, kan vi være sammen igjen. Jeg lurer ofte på hvordan jeg ville ha utholdt den vanskelige prøvelsen uten å kjenne denne evige sannheten. Jeg er mer enn takknemlig for vitnesbyrdet jeg har fått på grunn av Brycens korte liv – Gud har åpnet mine øyne og mitt hjerte mer fullstendig for hans velsignelser. ■

Artikkelforfatteren bor i Arizona, USA.

Av eldste J. Devn Cornish
i De sytti

PORTEN VI KALLER DÅPEN

Jeg ber om at vi alle kan få en bedre forståelse av vårt behov for dåp, for den vei den åpner for oss til den livslange omvendelsesprosessen til evangeliet og til vår Frelasers barmhjertige og forsonende kjærlighet.

Glen (ikke hans virkelige navn) hadde levd et liv preget av kaos og konflikter. Som tenåring hadde han blitt innblandet i gjenger, kriminalitet og vold. Da han møtte misjonærene, følte han at det de trodde på, var for godt til å være sant. Men med tiden lærte han at det de sa, virkelig var sant, og av større verdi enn noe annet han noensinne hadde kjent til.

Etter å ha satt sitt liv i orden, og etter oppriktig omvendelse og etterlevelse av evangeliet, gikk Glen ned i dåpens vann. Han hadde fått et nytt liv, fylt med lys, fred og glede. Han var ren for Herren.

Nephi sa:

“Derfor, gjør de ting som jeg har fortalt dere at jeg har sett deres Herre og Forløser skal gjøre, for i denne hensikt er de blitt vist til meg, så dere kunne kjenne porten dere må gå inn gjennom. For porten dere må gå inn gjennom, er omvendelse og dåp med vann, og så kommer en forlatelse for deres synder ved ild og ved Den Hellige Ånd.

Og da er dere på denne snevre og smale sti som fører til evig liv. Ja, dere har gått inn gjennom porten” (2 Nephi 31:17-18).

Disse versene lærer oss helt klart at dåp, et hellig tegn på en pakt mellom Gud og hans barn, er nødvendig for vår frelse (se også Markus 16:16; Apostlenes gjerninger 2:38;

2 Nephi 9:23-24). Ja, så viktig og uunnværlig er denne ordnansen at Jesus selv ble døpt for å “fullføre all rettferdighet” (Matteus 3:15).

Det er vanskelig å misforstå Nephis forklaring av dette poenget: “Og nå, hvis Guds Lam, som er hellig, skulle behøve å bli døpt med vann for å fullbyrde all rettferdighet, hvor meget mer skulle så ikke vi, som ikke er hellige, trenge å bli døpt, ja, med vann!” (2 Nephi 31:5).

Når vi blir døpt, vitner vi for Faderen om at vi er villige til å inngå en pakt om “å komme inn i Guds hjord og kalles hans folk, og er villige til å bære hverandres byrder, så de kan være lette,

ja, og er villige til å sørge med dem som sørger, ja, og trøste dem som trenger trøst, og stå som Guds vitner til alle tider og i alle ting og på alle steder dere måtte være, like til døden, så dere kan bli forløst av Gud og bli regnet blant dem som får del i den første oppstandelse, så dere kan få evig liv” (Mosiah 18:8-9).

Vi fornyer denne pakten hver søndag når vi tar del i nadverden. Ordene i pakten, slik de er uttrykt i nadverdsbønnene, oppfordrer vår himmelske Faders barn til å vitne om at “de er villige til å påta seg [hans] Sønnns navn og alltid minnes ham og holde hans bud som han har gitt dem, så hans Ånd alltid kan være hos dem” (L&p 20:77).

En innledende ordinans

I tillegg til å vitne om vår villighet til å adlyde Gud, gir dåpen oss mulighet til å komme inn i Guds rike, som er Jesu Kristi Kirke på jorden. Veiledning til Skriftene forteller oss: “Dåp ved nedsenkning i vann ved en som har myndighet, er den første frelsende ordinans i evangeliet. Den er nødvendig for at man skal kunne bli medlem av Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige.”¹

Frelseren definerte tydelig hensikten med dåpen da han fortalte Nikodemus: “Sannelig, sannelig sier jeg deg: Uten at en blir født av vann og Ånd, kan han ikke komme inn i Guds rike” (Johannes 3:5).

Godkjent dåp er nødvendig å kunne være i Faderens og Sønnens nærhet, men jeg gleder meg over at dåpen har en annen grunnleggende hensikt. Dåpen er ikke bare porten som vi må gjennom for å komme inn i Herrens kirke og senere det celestiale rike. Det er også porten til den dyrebare, uunnværlige og vedvarende prosessen med å bli “fullkomne i Kristus” (Moroni 10:32, 33), som hver enkelt av oss trenger og ønsker. Denne prosessen, som beskrevet i den fjerde trosartikkel, begynner med tro på den Herre Jesus Kristus, etterfulgt av omvendelse og deretter “dåp ved nedsenkning til syndenes forlatelse” for så å motta Den hellige ånd.

For å si det enkelt, kan vi kalle denne kontinuerlige prosessen *omvendelse til evangeliet*. Jesus henviste til den i sine innledende kommentarer til Nikodemus. Som Mesterlæreren tok han opp Nikodemus underliggende spørsmål om hva han måtte gjøre for å bli frelst, da han sa: “Sannelig, sannelig sier jeg

deg: Uten at en blir født på ny, kan han ikke se Guds rike” (Johannes 3:3).

Å bli født på ny krever mer enn dåp, forklarte eldste David A. Bednar i De tolv apostlers quorum:

“Den åndelige gjenfødelse som beskrives i dette verset, skjer vanligvis ikke plutselig eller i samme øyeblikk. Det er en vedvarende prosess – ikke en enkelt hendelse...

Vi *begynner* gjenfødelsesprosessen ved å utøve tro på Kristus, omvende oss fra våre synder og bli døpt ved nedsenkning til syndenes forlatelse av en som har prestedømmemyndighet.” Men andre “nødvendige skritt i gjenfødelsesprosessen” omfatter “fullstendig nedsenkning i og modning i Frelserens evangelium”.²

Å bli “født på ny” er et annet navn på omvendelse til evangeliet. Det er å ha “et sønderknust hjerte og en angrende ånd”, som Frelseren beskriver som det eneste offer han vil godta (se 3 Nephi 9:19-20). Ganske sikkert vil ingen av oss være i stand til å “se” Guds rike før vi har “erfart denne mektige forandring i [våre] hjerter” (Alma 5:14; se også Mosiah 5:2; Alma 5:26).

Denne prosessen, som fører til forlatelse for våre synder, begynner med tilstrekkelig tro til å omvende seg og bli døpt. Mormon forklarte dette poenget da han sa: “Og omvendelsens første frukt er dåp, og dåpen kommer ved tro til oppfyllelse av budene, og oppfyllelsen av budene gir syndenes forlatelse” (Moroni 8:25).

I likhet med mange medlemmer av Kirken, hadde jeg ikke den dramatiske opplevelsen av omvendelse til evangeliet som Glen og

andre har hatt. Jeg ble “født av gode foreldre” (1 Nephi 1:1; se også Enos 1:1) og ble døpt som 8-åring. Hvordan kan en slik person oppleve den samme omvendelse til evangeliet som dem som slutter seg til Kirken når de er eldre?

En port til varig omvendelse

Dette er noe av det mest fantastiske hver enkelt av oss kan lære å forstå om porten vi kaller dåpen. Dåpen er ikke målet, ikke engang når den ledsages av det vesentlige elementet som Den hellige ånds gave er. Dåpen er porten til den vedvarende, livslange prosessen med sann og varig omvendelse til evangeliet.

Som med ethvert nytt medlem begynner prosessen med et oppriktig ønske om i tro å gjøre Faderens vilje ved å bli døpt. Den fortsetter med en grundig gjennomgang av våre tidligere synder og en uforbeholden innsats for å slutte med dem, bekjenne dem, gjøre det godt igjen der det er mulig, og aldri vende tilbake til dem. Etter dåpen mottar vi retten til stadig å bli ledsaget av Den hellige ånd, på betingelse av at vi alltid minnes Frelseren i alt vi tenker, gjør og er. På denne måten blir vi gjort rene (se 2 Ne 31:17).

Men hva om vi begår en ny synd etter at vi har blitt døpt? Er alt tapt? Heldigvis har vår Fader tatt hensyn til våre menneskelige svakheter. Vi kan nok en gang ta fatt på prosessen med tro og håp i Kristus og oppriktig omvendelse. Men denne gangen, og ved senere tilfeller, er som regel ikke dåpens ordinans nødvendig. Isteden har Herren sørget for nadverdens ordinans. Det gir oss en ukentlig anledning til å granske oss selv

(se 1 Korinterbrev 11:28) og symbolsk legge våre synder på Herrens alter når vi oppriktig omvender oss, igjen søker hans tilgivelse og så går fremad i et nytt liv.

Dette er prosessen som kong Benjamin talte om da han snakket om å “[avlegge] det naturlige menneske og [bli] en hellig gjennom den Herre Kristi forsoning” (Mosiah 3:19). Det er den lettende og bokstavelig talt opphøyende prosessen Paulus omtalte da han snakket om å bli “begravet med ham ved dåpen til døden, for at likesom Kristus ble oppreist fra de døde ved Faderens herlighet, så skal også vi vandre i et nytt liv...

Vi vet at vårt gamle menneske ble korsfestet med ham for at syndelegemet skulle bli tilintetgjort, så vi ikke lenger skal være slaver under synden” (Romerne 6:4, 6).

Dette er den vedvarende og kumulative prosess som lar oss fryde oss med englene over Kristi barmhjertighet og fortjeneste (se Alma 5:26). Den omfatter den åndelig vekst som er tilgjengelig når vi mottar ordinansene og holder de tilknyttede paktene som tilbys ved ordinasjoner i prestedømmet og i templet.

Jeg ber om at vi alle kan få en bedre forståelse av vårt behov for dåp, for den vei den åpner for oss til den livslange prosessen med omvendelse til evangeliet og til vår Frelseres barmhjertige og forsonende kjærlighet, han som står “ved døren” (Johannes åpenbaring 3:20) og ber oss komme inn og bo sammen med ham og Faderen for alltid. ■

NOTER

1. Veiledning til Skriftene, “Dåp, døpe,” scriptures.lds.org.
2. David A. Bednar, “Dere må bli født på ny,” *Liahona*, mai 2007, 21; uthevelse tilføyd.

Ett nytt tempel, TRE NYE MULIGHETER

*Disse tre familienes liv ble forandret ved at de besøkte åpent hus
i Quetzaltenango Guatemala tempel.*

Av Don L. Searle

Seniormisjonærer, området Mellom-Amerika, 2012-14

Begynnelsen på et nytt liv

Sommeren 2011 var familien Wundram klar til å flytte fra Guatemala til USA, slik at Carlos Wundram, som er lege, kunne ta høyere studier.

“Da vi var klare til å dra,” forteller han, “var det noe som stoppet meg.” Hans hustru Adriana følte det samme, så de ba sammen og fikk en bekreftelse på at de ikke skulle dra.

De avlyste planene sine – og satt igjen og lurte på hva Gud hadde i tankene for dem. Fire måneder senere fant de det ut.

Carlos hadde vært medlem av Kirken siden han var 14, men hadde blitt mindre aktiv omtrent da han begynte på universitetsstudiene som 21-åring.

Selv om Adriana ikke var medlem, hadde hun lenge ønsket å gifte seg med en siste-dagers-hellig. En god venn av henne, et medlem av Kirken, hadde giftet seg med en hjemvendt misjonær som var snill, kjærlig og omsorgsfull. Adriana ønsket en slik mann.

Da de begynte å gå ut, snakket ikke Adriana og Carlos om religionen hans, men han viste mange av egenskapene som mannen til venninnen hennes hadde. Han opptrådte ikke som om han var henne overlegen. Etter at de giftet seg og fikk barn verdsatte hun at han badet babyene og byttet bleier!

Etter hvert som de tre barna deres vokste, “begynte det å gå opp for oss at vi burde komme nærmere Gud,” sier Carlos. De fant ikke det de var på jakt etter i det kristne trossamfunnet de gikk i en stund, men de følte fortsatt at de trengte å komme nærmere Gud.

Da de hadde avlyst planene sine om å flytte til USA, bestemte familien Wundram seg for å gjøre noen forbedringer i hjemmet, blant annet å kjøpe nye vinduer. De likte umiddelbart mannen som kom for å utføre arbeidet, José

Mena. Én dag kom en samtale med ham inn på religion. Han sa at han var medlem av Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige, og Carlos svarte at det var han også, men ikke hadde gått i kirken på en stund.

Neste gang bror Mena kom for å arbeide med vinduene, hadde han med seg en Mormons bok og et *Liahona* til hvert familiemedlem. Da Carlos leste tidsskriftet, begynte han å oppleve kjente åndelige følelser. Så inviterte bror Mena dem til å delta på åpent hus i Quetzaltenango Guatemala tempel.

Da de kom inn i templet, begynte barna i familien Wundram å spørre: “Pappa, hva kan vi gjøre for å bli medlem av denne kirken?” Da de skulle dra, ble deres yngste sønn Rodrigo på 10 år igjen, og med hjelp av moren fylte han ut et kort hvor han ba om besøk av misjonærene.

Familien møtte misjonærene. “Jeg ønsket ikke å presse familien til å bli døpt,” sier Carlos. “Men de følte virkelig Ånden selv.”

Adriana og barna ble døpt i desember 2011, noen dager før innvielsen av Quetzaltenango tempel. “Den største velsignelsen Gud ga meg, er at jeg fikk døpe dem,” sier Carlos.

Litt over et år senere ble familien beseglet i templet, en frydefull begivenhet for dem alle.

Anledningen til å bli beseglet

Da Ana Victoria Hernández, som ikke var medlem av Kirken, giftet seg med Belbin Calderón, var han et medlem som ikke gikk i kirken fordi han jobbet på søndager. Belbin sier en sterk følelse bragte ham tilbake. Han minnes: “Jeg ga opp jobben min fordi jeg ønsket å komme tilbake til Kirken.” Etter at han ble aktiv igjen, la hans hustru merke til at han begynte å bli mer ydmyk, og det var mer samhold i hjemmet.

Belbin håpet at hans hustru kunne bli interessert i evangeliet, men han forsøkte aldri å presse henne. En søndag mens hun tørket støv av bokhyllen, fant Ana Victoria en av Belbins bøker om Kirkens historie. Hun ble nysgjerrig og begynte å lese. Historiene om pionerens ofre gjorde sterkt inntrykk på henne.

Noen uker senere kom oktober 2011-nummeret av *Liahona*, en spesialutgave om Mormons bok. Igjen av nysgjerrighet begynte Ana Victoria å lese Mormons bok. Hun skjønnte snart at den ikke bare inneholdt en historie, men også profeters ord. Hun begynte å delta på nadverdsmøtet sammen med mannen og barna.

Så besøkte hun og familien åpent hus i Quetzaltenango tempel. Ana Victoria ble rørt da hun fikk vite at hennes familie kunne bli beseglet for evigheten. “Det gjorde sterkt inntrykk på meg. Jeg følte behov for å bli beseglet til dem,” forteller hun. Hun begynte å få misjonærleksjonene, og ble døpt 7. desember 2011. Hun deltok på tempelinnvielsen fire dager senere.

Bror og søster Calderón ble beseglet i templet sammen med sine barn i desember 2012. Ana Victoria sier at hun ikke kan beskrive sin glede over “å vite at jeg alltid kan være

sammen med familien min.” Belbin kaller vissheten om deres besegling “den største velsignelsen jeg kan forestille meg.”

Templet rørte ved hans ånd

Oppføringen av et tempel i Quetzaltenango i Guatemala oppfylte en drøm for Mónica Elena Fuentes Álvarez de Méndez. Hun er datter av en pioner i Kirken som innpodet i henne kjærlighet til evangeliet og alle dets velsignelser. Hennes mor, Magda Ester Álvarez, ble døpt i 1953, seks år etter at siste-dagers-hellige misjonærer kom til Guatemala.

Mónica vokste opp i Kirken og giftet seg til slutt med en god mann, Enio Méndez, som ikke var medlem. Han støttet sin hustru og datter i Kirkens aktiviteter og beundret dens medlemmer, men viste ingen interesse for å bli døpt. Ikke desto mindre husker Mónica at moren fortalte henne at hennes mann ville bli medlem en dag. “Jeg mistet aldri troen,” sier hun, selv om hun ikke hadde noen anelse om hva som kunne føre til hans omvendelse.

Hennes mor gledet seg over velsignelsene ved regelmessige tempelbesøk i Guatemala City, og ble strålende glad i 2006, da et tempel ble bekjentgjort i Quetzaltenango. Men Magda Álvarez led av en uhelbredelig sykdom og døde i 2008, før templet i Quetzaltenango kunne bli bygget.

Mónica og hennes unge voksne datter, Mónica Esther Méndez Fuentes, var guider sammen under åpent hus for Quetzaltenango tempel. Enio deltok på åpent hus sammen med dem, og uten at de visste det, dro han tilbake to ganger til.

Da de forlot templet sammen den siste dagen av åpent hus, lurte Mónica og datteren hennes på om Magda Álvarez forutsigelse om Enio noensinne kunne gå i oppfyllelse.

Enio hadde alltid ment at det var akseptabelt for ham å være medlem av sin kirke, mens hans hustru og datter var medlem av sin, så lenge de respekterte hverandres tro. Men hans opplevelser under åpent hus i templet ga ham mye å tenke på. "Jeg begynte å faste, uten å si noe til dem, og å be," forteller han. Han gikk opp i fjellet, hvor han liker å gå for å grunne. "Jeg spurte Herren: 'Hva skal jeg gjøre, da?'" Egentlig visste han allerede hva som var riktig, men han måtte komme over tvilen.

Enio ble døpt i april 2012 – en dypt rørende anledning for både hans hustru og hans datter.

Familien Méndez ble besøgt i Quetzaltenango tempel i oktober 2013. Søster Méndez uttrykte sin glede over at et evig mål var oppnådd, og deres håp om å være trofaste resten av sitt liv. ■

DET SKINTE SOM EN JUVEL

Under hjørnestensseremonien før innvielsen av Quetzaltenango Guatemala tempel, lovet president Dieter F. Uchtdorf, annenrådgiver i Det første presidentskap: "Dette templet vil bringe evige familier til dette stedet og dette land."¹ Blant "Lehis sønner og døtre",² som president Uchtdorf beskrev dem, har templet blitt et fyrtårn av håp. Han sa også hvor vakkert templet var: "Det glinser som en juvel, og det er en juvel for dette området."³

QUETZALTENANGO GUATEMALA TEMPEL

Bekjentgjort 16. desember 2006 av president
Gordon B. Hinckley (1910-2008)

Innviet 11. desember 2011 av president
Dieter F. Uchtdorf

126 000 besøkende deltok på åpent hus
i november 2011

Det 136. tempel i drift i verden

Guatemalas andre tempel (etter Guatemala City
Guatemala tempel, innviet av president
Hinckley i 1984)

Templets størrelse: 1959 kvadratmeter

Tempeldistrikt: 60 000 medlemmer i 15 staver
og 7 distrikter

NOTER

1. Dieter F. Uchtdorf, i Jason Swensen, "Quetzaltenango Guatemala Temple: 'This Temple Will Bring Eternal Families to This Place and Country,'" *Church News*, 11. des. 2011, ldschurchnews.com.
2. "Quetzaltenango Guatemala Temple: Dedicatory Prayer," ldschurchtemples.com/quetzaltenango.
3. "Dedication Held for Quetzaltenango Guatemala Temple," *Church Newsroom*, 11. des. 2011, mormonnewsroom.org.

HVORDAN SLEKTHISTORIE FORANDRER VÅRT hjerte og vårt sinn

*Å granske vår slekthistorie
og sørge for tempelordinanser
for våre forfedre hjelper oss
å se storheten, men også
detaljene i Guds plan.*

Av Amy Harris

Professor i historie og slekthistorie ved Brigham Young University

Hver gang jeg gikk i templet, tenkte jeg i mange år på min tipp-oldemor Hannah Mariah Eagles Harris (1817-88), men ikke fordi jeg trengte å utføre stedfortredende tempelarbeid på hennes vegne.

Mariah (som hun ønsket å bli kalt) er en av grunnene til at familien min er medlem av Kirken. Hun ble døpt i England i 1840, begavet i Nauvoo, Illinois, beseglet til sin mann i Winter Quarters, Nebraska og døde i Utah.

Mine tanker om henne mens jeg var i templet, handlet ikke om hennes behov for å få utført ordinanser, men om hvordan disse ordinansene knyttet henne og meg sammen over tid og rom.

Som barn bodde jeg i samme by i Utah som hun hadde bodd i, og til slutt besøkte jeg Winter Quarters, Nauvoo og det lille engelske tettstedet hvor hun ble født. Det gikk opp for meg hvor enorme avstander hun hadde reist og hvor store forskjellene var mellom hennes liv og mitt.

Til tross for tiden, avstanden og omstendighetene som skiller oss, føler jeg meg imidlertid knyttet til min tippoldemor både ved den beseglende pakten og ved å vite om hennes liv. Denne forbindelsen belyser grunnene til slekthistorie spesielt og tempelarbeid mer generelt.

Deltagelse i slektsforskning lærer oss om Guds storslagne og betydningsfulle skapelse, og understreker den individuelle og barmhjertige rekkevidden av Kristi forsoning.

Større kjærlighet på grunn av slekthistorie

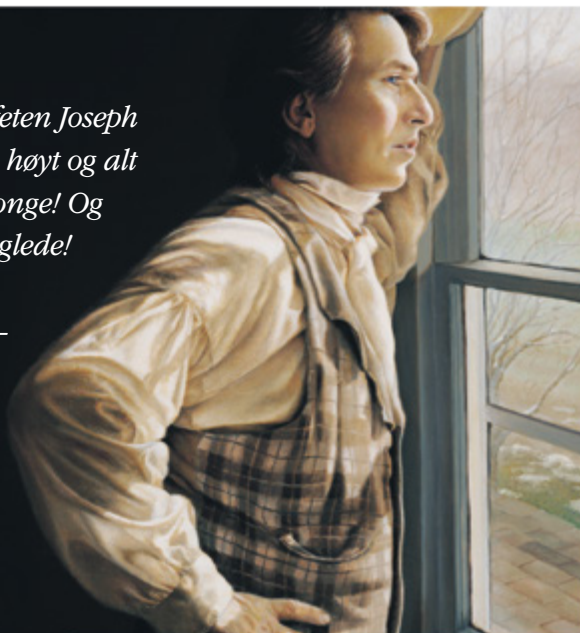
Herren har sagt at selv om de verdener han har skapt for sine barn, er "utallige ... for mennesket ... er alle ting talte [for meg], for de er mine og jeg kjenner dem" (Moses 1:35). Slekthistorie og tempelarbeid gir oss anledning til å delta i Jesu Kristi arbeid med å frelse

sjeler.¹ Dette kan hjelpe oss å lære å elske og være barmhjertige mot hverandre, mot våre naboer og alle vi møter, for de er våre brødre og søstre.²

Når vi husker på våre egne forfedre, kan vi forstå omfanget av vår himmelske Faders plan og skaperverk. Herren skapte et sted for oss hvor vi kunne bli prøvet og ha tro, men fordi svært få mennesker får sjansen til å motta fyllden av Guds pakter i jordelivet, minner muligheten for stedfortredende arbeid oss om at Herren elsker *alle* sine barn, og har gjort det mulig for alle å velge å motta alle evangeliets velsignelser, uavhengig av sine omstendigheter i jordelivet (se 2 Nephi 26:20-28, 32-33).

I tillegg kan det å lære om våre forfedres liv minne oss om at ikke alt i livet vil gå lett, at det vil være skuffelser og urettferdighet i denne falne verden. Men å lære om livet

Med hensyn til læren om de dødes forløsning skrev profeten Joseph Smith: “La fjellene juble av glede og alle dere daler rope høyt og alt hav og alt tørt land fortelle om undere av deres evige Konge! Og dere elver og bekker, store som små, renn nedover med glede! La skogen og alle markens trær lovprise Herren, og det faste fjell gråte av glede! Og la solen, månen og morgenstjernene synge sammen og alle Guds sønner rope av fryd! Og la det evige skaperverk forkynne hans navn evindeligg og alltid!” (L&p 128:23).

deres og utføre ordinanser for dem kan også minne oss om at ingen er utenfor rekkevidden av Guds kjærlighet (se Romerne 8:38-39).

Min bestemor Mariah ble styrket av denne sannheten første gang hun hørte den forkynt. I 1840-41, under den første bølgen av stedfortredende dåp utført i Mississippi-elven og det delvis fullførte Nauvoo tempel, fikk hun anledning til å bli døpt for sin avdøde søster, som hadde avgått med døden før misjonærene kom til England.³ Selv om jeg aldri har møtt Mariah, deler jeg med henne kjærlighet til søsken og kunnskap om at denne kjærligheten kan fortsette etter døden, på grunn av tempelordinanser. Å dele denne kunnskapen med henne vekker også kjærlighet til henne.

Det er ikke overraskende at profeten Joseph Smith ble nesten overveldet av den vakre og barmhjertig læren om frelse for de døde, som han beskrev som den “mest strålende av alle emner som tilhører det evige evangelium” (L&p 128:17): “La fjellene juble av glede og alle dere daler rope høyt og alt hav og alt tørt land fortelle om undere av deres evige Konge! Og dere elver og bekker, store som små, renn nedover med glede. La skogen og alle markens trær lovprise Herren og det faste fjell gråte av glede! Og la

solen, månen og morgenstjernene synge sammen og alle Guds sønner rope av fryd. Og la det evige skaperverk forkynne hans navn evindeligg og alltid!” (L&p 128:23).⁴

I likhet med Mariah, som entusiastisk gikk for å bli døpt for sin søster, gikk andre tidlige hellige frem med like stor begeistring. En av disse tidlige hellige, Sally Carlisle, skrev: “Hvor stort det er at vi tror og ... nå kan døpes for alle våre døde venner og frelse dem så langt tilbake som vi kan få kunnskap om dem.”⁵

For alle – og for den ene

Slik disse refleksjonene viser, blandes det storslagne ved slektshistorie med det personlige. Vi lærer ikke bare om målestokken, men også dybden av Herrens kjærlighet, for han har omsorg for den enkelte. Herren, som ser en spurv falle og leter etter det ene bortkomne lammet av hundre (se Matteus 10:29; Lukas 15:4), forløser oss ikke i flokk, men en for en, akkurat slik han betjente folket under sitt jordiske virke, og akkurat slik han velsignet folket som var forsamlet ved templet i landet Overflod (se 3 Nephi 17).

På lignende måte lærte Herren de tidlige hellige en omstendelig norm for opptegnelsesføring for det

stedfortredende arbeidet som ble utført for hver enkelt (se L&p 128:1-5, 24). Vi utfører derfor omhyggelig arbeid for å finne de enkelte forfedre, ikke bare kataloger med navn. Gjennom dette arbeidet får vi et glimt av Guds barmhjertighet, hans medfølelse og verdien av én sjel.

I tillegg hjelper det å lære historiene om våre forfedres liv oss å lære å elske dem, uavhengig av feil og mangler de måtte ha. Når vi ser hvordan jordelivets omskiftelser formet våre forfedres valg, føler vi med dem. Denne prosessen skulle forbedre vår evne til å utvikle samme slags kjærlighet til de levende, både i vår familie og til alle Guds barn. Å føle enda dypere at alle mennesker, til og med det flertall som kom til jorden uten anledning til å motta evangeliets pakter og ordinanser, er barn av himmelske foreldre, hjelper oss å forstå at livet er en prøve på tro og tapperhet for alle som noensinne har levd, “i henhold til hvordan de bruker det lys [Gud] gir dem.”⁶

Den foredlende innflytelse av slektshistorie kan øke vår egen evne til å føle kjærlighet. Hvis vi blir glad i mennesker som forlenget er døde, som levde helt annerledes enn oss, vil vi ikke da innse hvor kjærlig og barmhjertig Gud er mot oss? Og kan vi ikke da elske vår familie og vår neste og være medfølende med deres svakheter?

Når andre ser det eneste kjente bildet av min bestemor Mariah, kommenterer de ofte hvor dystert eller usympatisk hun virker for dem. Jeg forsvarer henne umiddelbart, fordi jeg kjenner henne. Jeg kjenner personen som gikk langs elven Severn som liten jente og som mor med små barn. Jeg kjenner personen som seilte over et hav og fødte sitt fjerde barn på reisen. Jeg kjenner personen som sendte

en mann i krigen og mistet et nyfødt barn mens han var borte. Jeg kjenner personen som gikk 1600 km til et nytt hjem i ørkenen i den amerikanske Vesten. Jeg kjenner personen som arbeidet, inngikk pakter, drev gårdsbruk og viste stor kjærlighet. Og ved å kjenne henne får jeg en smak av våre himmelske foreldres kjærlighet til henne og til alle sine barn.

Slektshistorie – det store omfanget og den barmhjertige rekkevidden

Hjertet i slektshistorie handler ikke om å bruke en datamaskin. Det handler ikke om tyding av gammel håndskrift eller å gjøre omstendelige notater og henvisninger. Dette er redskaper eller funksjoner i slektshistorie, men de er ikke hjertet av slektshistorie. Heller ikke favner de betydningen av hvorfor siste-dagers-hellige søker etter sine forfedre. Slektshistorie lærer oss om skapelsens og forløsningens omfang og minner oss samtidig på den personlige og barmhjertige rekkevidden av Kristi forsoning.

Å søke etter våre forfedre kan ha en lignende virkning på vårt hjerte og sinn når vi innser at alle mennesker – “utallige som sanden ved havets bredd” (Moses 1:28) – er barn av himmelske foreldre og er elsket og kjent av dem. Ikke rart Joseph beskrev inngangen til det celestiale rike som å gå gjennom en “overordentlig vakker” port (L&p 137:2), for hva kunne være mer overordentlig vakkert enn å bli frelst sammen med dem vi kjenner og elsker, som i likhet med oss også har blitt forløst av Guds vidtfavnende og personlige kjærlighet? Jeg ser frem til å møte bestemor Mariah ved denne porten. ■

NOTER

1. Se *Læresetninger fra Kirkens presidenter – Joseph Smith* (2007), 473.
2. Eldste Russell M. Nelson har sagt at én funksjon av Elijahs ånd – en spesiell tilkjenning av Den hellige ånd – er å “bære vitnesbyrd om familiens guddommelige natur.” Dette kan bety våre jordiske familieforholds guddommelige natur, men også alle Guds barns guddommelighet og muligheter. Se Russell M. Nelson, “En ny innhøsting,” *Lys over Norge*, juli 1998, 36. Se også Richard G. Scott, “Gleden ved å forløse de døde,” *Liahona*, nov. 2012, 93.
3. Mariah Harris døpt for søster Edith Eagles, 1841, Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Helliges opptegnelser om stedfortredende dåp i Nauvoo, 1840-1845, Slekthistorisk bibliotek US/Canada film 485753, artikkel 2, bind A, side 42.
4. Du finner en grundig drøfting av hvordan dødsfall i familien Smith påvirket Joseph Smiths søken etter svar om frelse for de døde, i Richard E. Turley jr., “The Latter-day Saint Doctrine of Baptism for the Dead” (temakveld om slektshistorie ved BYU, 9. nov 2001), familyhistory.byu.edu.
5. Sally Carlisle, i Steven Harper, *Making Sense of the Doctrine and Covenants: A Guided Tour through Modern Revelations* (2008), 470-71.
6. *Læresetninger – Joseph Smith*, 405; se også 5 Mosebok 8:2; Moroni 7:16; Lære og pakter 76:41-42; 127; 137:7-9; Abraham 3.

**Av eldste
Neil L. Andersen**
i De tolv apostlers
quorum

“Mine dager” med templer og teknologi

*Dette er tiden dere har til mer fullstendig å vende
deres hjerte til deres forfedre og bringe frelsende
ordinanser til millioner i deres familier.*

Har dere noen gang lurt på hvorfor dere ble sendt til jorden nå istedenfor på et annet tidspunkt i historien? Hvordan ville det ha vært å stå ved siden av Moses, eller å være en venn av Maria, Jesu mor? Hva med å bo i Nauvoo da profeten Joseph gikk i gatene, eller å slutte seg til andre tenåringer da de trakk og skjøv sine håndkjerrer 1600 km til et nytt hjem i Saltsjødalen?

Noen ganger ser vi på tidligere tider eller på andre steder og spør: “Hvorfor ikke meg? Hvorfor er jeg her på dette stedet, og hvorfor nå?”

Jeg vil utfordre dere til å sette dere som mål å klargjøre like mange navn til templet som antall dåp dere utfører i templet.

Dere er ikke de første til å undres over tid og sted for deres liv. En profet på det amerikanske kontinent stilte de samme spørsmålene. Han het Nephi – ikke Nephi i begynnelsen av Mormons bok, men Nephi, sønn av Helaman den andre og oldebarn av profeten Alma den yngre.

I den verden som Nephi levde i, var penger, makt og popularitet viktigere enn hva som var rett. Mange av folket ringeaktet åpenlyst budene. De løy, tok det som ikke var deres, og ignorerte kyskhetsloven. De som holdt budene, ble latterliggjort og mishandlet (se Helaman 7:4-5, 21; 8:2, 5, 7-8).

“Da Nephi så [disse ting], ble hans hjerte fylt av sorg ... og han utbrøt i sjelelval:

Om jeg bare kunne ha levd i de dager da min far, Nephi, første gang kom ut av Jerusalems land, så jeg kunne ha gledet meg med ham i det lovede land. Da var hans folk lette å påvirke, trofaste i å holde Guds bud og sene å lede til synd. Og de var snare til å lytte til Herrens ord.

Ja, om jeg kunne ha levd i de dager, da ville min sjel ha gledet seg over mine brødres

rettferdighet” (Helaman 7:6-8).

Nephi var en fantastisk Guds profet, og likevel lurte han en stund på hvorfor han levde på jorden på *sin* tid. Han visste at Frelseren skulle komme til jorden om ikke så altfor lenge, men det så ut til at de vakre hendelsene like rundt hjørnet virket langt borte for ham.

Bare 20 år etter at han talte, skulle det gå en natt uten mørke, og Jesus skulle bli født i Betlehem. Innen 55 år ville Frelseren, oppstanden og herliggjort, komme ned fra himmelen til de hellige i landet Overflod. Nephis sønn ville være der, og Frelseren ville tale til ham personlig og ordinere ham som en av de tolv disipler som ble utvalgt på den vestlige halvkule. Vi kan anta at Nephis barn og barnebarn var blant de 2500 hellige som Kristus inviterte en etter en til å komme frem og personlig kjenne naglegapene i hans hender og føtter. Det ville ikke være vanskelig å tro at Nephis oldebarn var blant de små barna som Frelseren velsignet enkeltvis, og som ble omkranset av ild og betjent av engler. Hadde Nephi tydelig sett fremtiden for sin

rettskafne familie og venner, ville han ganske sikkert ikke ønske å forandre tidspunktet for sitt jordeliv.

Heldigvis fortsatte Nephi å være rettskaffen, undervise folket med mot og utføre mektige mirakler, og sammen med profeten Samuel profeterte han om Frelserens nært forestående komme. Herren lovet med egne ord at han ville velsigne Nephi for evig (se Helaman 10-11; 16).

Selv om han hadde lurt på sin tid og sitt sted, avsluttet han med svært mektige ord: “Jeg har fått disse dagene til å leve mitt liv” (Helaman 7:9).

Mine kjære unge brødre og søstre, dette er dagene dere har fått. Dere har blitt valgt til å leve i de siste årene forut for Frelserens gjenkomst til jorden. Vi vet ikke hvilken dag eller hvilket år han kommer, men vi kan lett se tegnene som går forut for hans komme.¹

En dag, akkurat slik Nephi fikk se sin viktige plass i forberedelsen til Frelserens

komme til nephittene, vil vi se tilbake og se hvilken strålende velsignelse det var for oss å leve i vår tid mens vi forbereder verden for Frelserens gjenkomst. La oss se forbi vanskelighetene og hindringene vi står overfor, til våre viktige formål og strålende dager foran oss. La oss alle gjenta Nephis ord: “Jeg har fått disse dagene til å leve mitt liv.”

Ettersom dette er deres dager, hva er det Herren ønsker av dere? For det første skulle dere påta dere Jesu Kristi navn. Lær om ham og hans kjærlighet og usigelige godhet mot dere, og bestem dere for at dere alltid vil holde hans bud. Dere skulle følge Frelseren, elske Gud og tjene menneskene rundt dere. Vi kan alle få anledning til å leve vårt liv som Kristi disipler, og bli ledet av hans Ånd og oppløfte andre rundt oss.

En hellig plikt

Noen erfaringer er forbeholdt bestemte generasjoner. Jeg vil si noe om en av deres

hellige plikter som aldri helt har vært den samme i noen tidligere generasjon.

Det er bare i noen få år at templer har vært tilgjengelig over hele verden. Etter innvielsen av Phoenix Arizona tempel 16. november 2014, har vi nå 144 templer i drift i verden. Da jeg var ung, var det bare 13 templer i hele verden.

Min hustru, søster Kathy Andersen vokste opp i delstaten Florida. Da hun var fem år gammel, tok foreldrene hennes barna med til templet for å bli beseglet for evig. Reisen fordret en seksdagers, 4023 km lang kjøretur gjennom USA til Salt Lake tempel. I dag er det 47 templer som ligger nærmere hennes hjem i Florida enn Salt Lake tempel.

President Thomas S. Monson har oppfordret Kirkens ungdom til å besøke templene ofte for å utføre dåp for de døde. Han sa: "Mine unge venner i tenårene, dere skulle alltid ha templet som mål. Ikke gjør noe som vil hindre dere i å komme inn og ta del i de hellige og evige velsignelsene som finnes

der. All ære til de av dere som allerede går i templet regelmessig for å utføre dåp for de døde, og står opp svært tidlig for å delta i slike dåpshandlinger før skolen. Jeg kan ikke tenke meg en bedre start på dagen."²

Dere har fulgt oppfordringen fra Herrens profet, og hvert år får millioner på den andre siden av sløret anledning til å ta imot sin dåp. Ingen generasjon som har levd på jorden, har hatt et like stort privilegium som dere har ved å kunne komme inn dørene til Herrens hus og hjelpe til med å frelse dem som har gått foran oss.

Som dere vet, er det et viktig *første* trinn som gjør det mulig for oss å utføre det hellige arbeidet i templet. Vi skulle søke etter og finne medlemmer av vår familie som kom før oss.

Under Moronis første besøk til profeten Joseph Smith, sa han til Joseph at "barnas hjerter [skulle] vendes til deres fedre" (L&P 2:2). Profeten Joseph forklarte senere at Kirkens medlemmer skulle bli "frelser på

Profeten Joseph Smith omtalte dette arbeidet som "et sammenføyende ledd", som knytter familier sammen fra en generasjon til en annen (L&P 128:18).

Sions berg... Men hvordan skal de bli frelsere på Sions berg?" spurte han. "Ved at de bygger sine templer ... og fortsetter med å motta alle ordinanser ... på vegne av alle sine forfedre som er døde... Dette er den kjede som binder fedrenes hjerter til barna og barnas til fedrenes."³

Profeten Joseph omtalte dette arbeidet som et "sammenføyende ledd" som knytter familier sammen fra en generasjon til en annen (L&p 128:18). Fysiske sammenføyende ledd på Josephs tid ble laget ved å bløtgjøre og smelte to metallbiter i en smelteovn, føye dem sammen mens de fremdeles var formbare og deretter la dem kjøle seg ned og herdes til en ubrytelig kjede. Viktigheten av den sterke, åndelige sammenføyningen som binder oss sammen for evig, står tydelig i Skriftene: "Vi kan ikke bli fullkomne uten dem, ei heller kan de bli fullkomne uten oss" (L&p 128:18).

Før var dette arbeidet med å finne navn, dokumentere dem og bringe dem til templet, først og fremst et arbeid for eldre medlemmer av Kirken. Hvorfor var det slik? Fordi

det krevde enormt mye tid og innsats. Det begynte ofte med store ruller med mikrofilmede opptegnelser. Det innebar omhyggelig oppmerksomhet mot datoer og steder, tykke historiske bøker med begrenset tilgjengelighet, og noen ganger fjerntliggende gravlunder.

Vår mulighet til å finne våre forfedre på Internett har eksistert i bare noen få år, med enorme fremskritt de siste månedene. Månedene som kommer, vil bringe enda bedre tilgjengelighet.

Selv om deres generasjon har blitt svært trofaste med hensyn til å besøke templet, vil dere i månedene og årene fremover bli minst like fremragende med hensyn til å finne og bringe navn til templet.

Jeg vil utfordre dere til å sette dere som mål å klargjøre like mange navn til templet som antall dåp dere utfører i templet. (For å begynne på utfordringen, gå til [lds.org/go/3215\[170\]](https://lds.org/go/3215[170]).) Det er noe mektig ved å finne frem til dem som trenger tempelordinanser, finne ut hvem de er

Når vi ser oss selv i lys av vår familie, de som kom før oss og de som kommer etter oss, innser vi at vi tilhører en storartet kjede som knytter oss alle sammen.

og deretter bidra til at de kan motta disse hellige ordinansene. Det er slik dere blir “frelser på Sions berg” (se Obadja 1:21 og L&P 103:9). Det finnes en glede og tilfredsstillelse som bare kan forstås med åndelige følelser. Vi er knyttet til våre forfedre for evig.

Noen av våre familier har vært i Kirken i mange generasjoner, og mye av tempelarbeidet for våre direkte forfedre har blitt gjort. I 2013 kunne jeg for første gang se mine forfedre i et viftediagram på nettet, heriblant min oldefar Niels Andersen, som jeg ble oppkalt etter, og min oldefar Moroni Stocks, det første familiemedlemmet som ble oppkalt etter en profet i Mormons bok. Jeg fikk se bilder av en rekke av mine familiemedlemmer på Internett. Vet dere hvordan deres oldeforeldre så ut?

Vi kan finne våre slektninger

Hvis diagrammet deres ikke er like utfylt som mitt, er deres første ansvar å fylle det ut etter beste evne. Stadig mer informasjon blir tilgjengelig hver måned.

Hvis diagrammet deres er like utfylt som mitt, gjenstår fortsatt svært viktig arbeid å gjøre. Dette arbeidet fortsetter og fortsetter. Det vil ikke engang være fullført når Frelseren kommer tilbake. Når diagrammet ser ut til å være utfylt, hjelper vi andre å finne personer i sine linjer, og vi finner personer i nær familie med personene i vårt familietre. Vi kaller det å finne slekten vår.

Hvordan finner vi slekten vår? På to måter.

Først går vi til diagrammet vårt og finner personer i nær familie med våre tippoldemødre eller -fedre. Jeg kan for eksempel gå oppover diagrammet mitt til tippoldemor Frances Bowen Evans, og deretter se på familiene til tippoldemor Evans brødre og søstre. Hun hadde fem søstre og to brødre. På denne måten kan jeg finne mine slektninger.

Den andre måten å finne våre slektninger på, er å hjelpe andre rundt oss. Vi begynner med det spesielle heftet *Min familie*. Hvis slektshistorie er nytt for familien deres, kan dere fylle ut heftet. Eller hvis treet deres ser ut som mitt, kan dere ta heftet med til et nytt medlem eller noen som ikke har vært fullt så

aktiv i Kirken som deres familie har vært, og hjelpe dem å finne sin familie. Hvis dere gjør det, vil dere hjelpe dem å bringe andre til templet. Dette er deres brødre og søstre, men vi kan også gjerne kalle dem slektninger.

Vi er alle brødre og søstre i vår Faders familie. Vår egen familie er ikke tilfeldig sammensatt. President Monson har sagt: “Vi oppdager noe om oss selv når vi lærer om våre forfedre.”⁴

Når vi ser oss selv i lys av vår familie, de som kom før oss og de som kommer etter oss, innser vi at vi tilhører en storartet kjede som knytter oss alle sammen. Når vi finner frem til dem og tar med navnene deres til templet, gir vi dem noe de ikke kan oppnå uten oss. Når vi gjør dette, blir vi forbundet med dem, og Herren bekrefter for vår sjel gjennom sin Ånd den evige betydning av det vi gjør.

President Monson sa: “De som forstår de evige velsignelser som kommer av templet, vet at intet offer er for stort, ingen pris for høy, ingen anstrengelse for vanskelig for å kunne motta disse velsignelsene.”⁵

Til hans ord vil jeg tilføye at velsignelser og kraft fra det høye venter våre familiemedlemmer som har gått foran oss, når de tar imot ordinansene vi utfører for dem i hellige templer. De er ferdige med sitt jordeliv, men de fortsetter å leve. Vi blir “frelser på Sions Berg” og blir forbundet med dem for evig.

Dere er født i en tid med templer og teknologi. Dette er tiden dere har til mer fullstendig å vende deres hjerte til deres fedre.

Når dere ønsker å bidra til dette hellige verk, vil deres kunnskap om og tro på Frelseren øke, og dere vil motta et sikrere

vitnesbyrd om at livet fortsetter på den andre siden av sløret. Dere vil motta beskyttelse mot fristelsene rundt dere, og dere vil forberede dere og verden dere lever i for Kristi annet komme.

Jeg vet at livet fortsetter på den andre siden av sløret. Jeg vitner om at Jesus er Kristus. Han er vår Frelser og Forløser. Han lever. Hans strålende forsoning gjør det mulig for disse ordinansene i templet å vare evig. ■

Fra talen: “Finn vår slektninger”, holdt under en andakt for ungdom i forbindelse med slektshistoriekonferansen RootsTech 2014 i Salt Lake City, Utah, 8. feb. 2014. For å lære mer, gå til lds.org/go/Andersen215[170]. For å se årets taler i februar 2014, gå til lds.org/discoverfamily.

NOTER

1. Se Dallin H. Oaks, “Forberedelse til det annet komme,” *Liahona*, mai 2004, 7-10.
2. Thomas S. Monson, “Det hellige tempel—et fyrtårn for verden,” *Liahona*, mai 2011, 93.
3. *Læresetninger fra Kirkens presidenter – Joseph Smith* (2007), 473.
4. President Thomas S. Monson: “Konstante sannheter for skiftende tider,” *Liahona*, mai 2005, 21.
5. Thomas S. Monson, “Det hellige tempel—et fyrtårn for verden,” 92.

Å BYGGE OPP DITT FAMILIETRE

1. Bruk FamilySearch.org og andre kilder med informasjon om slektshistorie til å finne navnene på en eller flere av dine egne forfedre. Skriv den informasjonen i Family Search.org eller i heftet Min familie: Historier som knytter oss sammen.
2. Send disse navnene for tempelordinanser til FamilySearch.org. En slektshistorisk konsulent i din menighet eller gren kan hjelpe deg.
3. Ta med deg disse navnene til templet, eller del dem med andre, slik at de kan utføre de nødvendige ordinansene. Hvis mulig, dra til templet som en familie.
4. Del din kunnskap om slektshistorie med andre! Lær andre hvordan man utfører disse trinnene.

FØR VÅR. reise er over

Av Richard M. Romney

Kirkens tidsskrifter

Jeg behøver aldri å tenke på hvor jeg kan finne min 92 år gamle far, Paul Romney, en søndag ettermiddag. Han er i sin menighet i Salt Lake City og rydder i kirkesalen. Det tar ham litt over en time.

Han lener seg på gåstolen på vei oppover midtgangen. Så lener han seg på benkene når han beveger seg fra rad til rad og plukker opp spredte papirer, ordner salmebøker og plukker opp frokostblanding eller brødsmuler som har falt på teppet. Det er en oppgave han har gjort hver søndag, med få unntak, siden han ble ordinert til diakon i 1934.

Forberedelse til gudstjeneste

“Jeg gjør det for å vise at jeg elsker Herren,” sier han. “Å ha et rent møtehus hjelper oss å tilbe ham.”

Som diakon lærte Paul Romney at hans plikter innbefattet omsorg for de timelige behovene i menigheten. “Jeg skjønnte at én måte å gjøre det på, var å rydde etter møtene,” sier han. “Så jeg begynte bare å gjøre det, og jeg har gjort det siden den gang.” Det har aldri vært et offisielt oppdrag eller kall, selv om han noen ganger har kommet på

Paul Romney viser sin kjærlighet til Herren ved å rydde opp i kirkesalen.

For dem som trofast holder ut, blir troen sterkere med tiden.

lørdager for å hjelpe andre som har fått i oppdrag å rengjøre møtehuset. Noen ganger har barna hans hjulpet ham. For mange år siden da han satt i biskopsrådet, oppfordret han diakonene til å delta.

Men for det meste venter han ganske enkelt til dagens siste møte er ferdig. Så, uten brask og bram, gir han sitt lille bidrag for å opprettholde et ordens hus. Og det gjør han trofast hver søndag.

Min fars eksempel har vist meg at uansett omstendigheter kan vi alltid finne en måte å tjene på. Det har lært meg om ærbødighet og forberedelse til gudstjeneste. Og det har hjulpet meg å forstå at vi alle har mye å lære av dem som ligger foran oss på reisen gjennom livet.

Omskiftelige roller

Jeg har fått lignende lærdommer av mine naboer nede i gaten. Larry Morgan, 97, og hans hustru Elizabeth, 94, har lyktes med å fylle forskjellige roller i sitt liv sammen – mann og hustru, far og mor og seniormisjonærledsagere i Holland. Da Larry var 72, ble

han kalt som rådgiver i biskopsrådet. På den tiden var det 79 enker i nabolaget vårt, og på oppdrag fra biskopen besøkte Larry og Elizabeth hver eneste en av dem.

I mer enn 40 år har Larry og Elizabeths barn, og nå deres barnebarn og oldebarn, møttes om kvelden på fastesøndag for å avslutte fasten. “Vi ønsket at familien skulle glede seg over å være sammen, og alle liker å spise,” sier han. “Vi hadde lagret mye hvete, så vi malte vårt eget mel og laget vafler. Så spiste vi til alle var mette.” Dette enkle, felles måltidet har gitt næring til en varig følelse av samhold i familien.

I dag er det barn og barnebarn som står for matlagingen. Elisabeth har demens, men vet at familien er der. Til hver og en som er tilstede, gjentar hun om og om igjen: “Jeg er glad i deg.” Når måltidet er ferdig og alle

er borte, liker hun å lytte mens Larry leser høyt fra Skriftene og artikler i Kirkens tidsskrifter, og finner trygghet i bare å vite at han er der.

For ca to år siden falt Larry og skadet ryggraden. Derfor kan han ikke lenger gå. “Jeg kaster ikke bort tiden på å spørre: ‘Hvorfor meg?’” sier han. “Jeg har fått en prestedømsvelsignelse. Jeg

Larry og Elizabeth Morgan viser vedvarende troskap overfor hverandre.

ble fortalt jeg ville gå igjen, selv om det ikke vil bli i dette liv. På grunn av forsoningen og oppstandelsen vet jeg at det vil skje. Jeg har lært at vår himmelske Fader står ved roret. Når vi godtar hans vilje, kan vi regne med hans hjelp.”

Et voksende perspektiv

Jeg møtte Merle Christensen for første gang på et sykehjem i Brigham City, Utah. Hun var bestemor til en venn av familien, og hun skulle snart feire sin

101-årsdag. På rommet sitt satt Merle omgitt av minnebøker og fotografier. To bilder hun viste, gjorde særlig inntrykk på meg.

Det første, som var tatt for mange år siden, var av en gruppe Seminar-elever, heriblant Merles døtre. “De sitter på forreste rad sammen med sin lærer, Boyd K. Packer,” sier Merle. “Han ser veldig ung ut, men han var en god lærer.” I dag er han president for De tolv apostlers quorum.

Da Merle var ung, ble hun rammet av polio. “Det var ikke lett å hankses med dette som tenåringsjente,” sier hun. “Min tro var nødt til å vokse for å holde tritt. Men Herren hjalp meg da, og han hjelper meg nå.” De som led av polio i sin ungdom, strever ofte med postpoliosyndrom når de blir eldre, med symptomer som muskelsvakhet og generell tretthet. Dette er tilfellet for Merle.

Når hun er trett, minnes hun skriftstedet i Alma 7:11-12, som forteller

oss at Frelseren “vil påta seg sitt folks smerter og sykdommer ... så han ... kan vite hvordan han skal hjelpe sitt folk i forhold til deres skrøpeligheter.” Da, sier hun, “stoler man på at Herren vet hva man gjennomgår. Ta det en dag om gangen, be, gå i kirken og vær vennlig mot andre. Det er de små tingene som hjelper deg å komme gjennom det.”

Det andre bildet Merle viste meg, er i en utklippbok – et bilde av tre av hennes fem døtre. Alle barna hennes var jenter, og tre ble født

EN ARV AV HÅP

“Uansett hvor dere er på veien til å arve det evige livs gave, har dere anled-

ning til å vise mange veien til større lykke. Når dere velger om dere vil inngå eller holde en pakt med Gud, velger dere om dere vil etterlate dere en arv av håp til dem som kanskje vil følge deres eksempel.”

President Henry B. Eyring, førsterådgiver i Det første presidentskap: “En uvurderlig arv av håp”, *Liahona*, mai 2014, 22.

Merle Christensen fryder seg over kunnskapen om at hun vil få se sine kjære igjen.

som trillinger i 1936, de første trillingene som ble født i Brigham City. “Det var sjeldent å få trillinger den gangen,” sier Merle. Legevitenskapen var ikke så avansert, og to av jentene ble født med hjerteproblemer. Sharon døde i 1958 og Diane i 1972. Janice, som ikke hadde hjerte-feil, døde av kreft i 1992.

“Jeg elsker alle mine barn, deres ektemenn, mine barnebarn og oldebarn,” sier Merle. Men hun savner mannen sin, DeVere, som har vært død i 26 år, og hun savner trillingene, som ville ha vært 79 i april.

Igen leser hun i Alma: “Og han vil påta seg døden, så han kan løse dødens bånd som binder hans folk” (Alma 7:12).

“Jeg vet at Frelseren overvant døden,” sier Merle. “Derfor vet jeg at jeg vil få se min mann og mine trillinger og hele min familie igjen.” Denne overbevisningen, sier hun, blir sterkere for hver dag.

Søster Christensen gikk bort i september 2014, etter at denne artikkelen ble skrevet.

Gå sammen

Alph og Lucette Passeraub fra Lausanne i Sveits elsker å gå turer sammen. En av yndlingsturene deres går langs bredden av Genfersjøen, hvor Alpene tårnet over innsjøen. På en slik tur for et par år siden brukte bror og søster Passeraub kvelden til å mimre.

Lucette og Alph Passeraub mimrer om sitt liv sammen i Kirken.

“Allerede som ungdom søkte jeg etter sannheten,” sier Alph, 78. “Jeg har alltid sagt: Hvis Gud finnes, må han ha en levende profet på jorden. Jeg var opptatt av denne tanken hele tiden.”

Da Alph begynte på studiene, oppfordret en venn ham til å delta på et gratis engelskkurs som ble holdt av Kirkens misjonærer. Etter en av leksjonene inviterte misjonærene ham til kirken.

“Første gang jeg var tilstede, handlet Søndagsskole-leksjonen om Faderen, Sønnen og Den hellige ånd som tre adskilte personer,” forteller Alph. “Læreren sa at vi vet så mye om Gud, takket være læresetningene til en profet i nyere tid, Joseph Smith, og at det finnes levende profeter i dag. Jeg ble forbløffet. De snakket om det jeg hadde tenkt på så lenge.” Han sluttet seg snart til Kirken, “og hver dag siden da har jeg frydet meg over at det finnes profeter på jorden.”

Lucette, 80, vokste opp som barn av 2. verdenskrig. “Jeg måtte jobbe

som 14-åring, og fikk aldri fullført min utdanning,” sier hun. “Men jeg oppdaget at Kirken ga meg anledning til å fortsette å lære.” Etter å ha utført en heltidsmisjon, begynte hun å gå ut med Alph. De giftet seg i templet, fikk barn, og ser nå tilbake på sin reise, som omfatter Lucettes 14 år som menighetens Primær-president, Alphs 32 år i stavens høyråd, regelmessige turer til templet sammen med barn og barnebarn, og alltid, alltid, takknemlighet for sannheten de tok imot da de var unge.

“Vi har blitt velsignet med å kunne gå side om side,” sier Lucette. “Og for hvert skritt har vår tro vokst seg sterkere.”

Jeg lærer mye av disse vennene som er eldre enn meg. Larry og Elizabeth lærer meg å spille livets omskiftelige roller med verdighet og hjelp fra Herren. Merle viser at tro til å holde ut til enden må bygges på tro på Frelseren i dag. Og bror og søster Passeraub gleder seg over evangeliet hver dag. Alt dette er lærdommer som vil styrke meg før min reise er over. ■

LEGE ELLER ELDSTE?

Da jeg fullførte videregående skole, visste jeg at jeg måtte vente minst to år før jeg kunne reise på misjon. Jeg bestemte meg for å begynne studiene, og anslo at jeg kunne gjøre meg ferdig med medisinstudiet på omtrent seks år hvis jeg gjorde mitt aller beste. Jeg planla å reise på heltidsmisjon etterpå.

Etter å ha avsluttet medisinstudiene da jeg var 24 år, begynte jeg i en klinisk læretid som fremmet mine karrieremuligheter. I denne perioden oppsto et dilemma: Skulle jeg virkelig dra på misjon, eller skulle jeg fortsette å arbeide? Mor og far, min eldre bror (som nylig hadde kommet hjem fra misjon), min biskop og en rådgiver i det lokale misjonspresidentskapet oppfordret meg alle til å reise.

Jeg trodde de hadde rett, men det var vanskelig å utsette min lovende legekarriere. Jeg fastet og ba om inspirasjon. Jeg leste også min patriarkalske velsignelse, som anbefalte at jeg skulle reise på heltidsmisjon og lovet velsignelser som følge av dette.

En dag mens jeg tok kollektivtransport hjem fra min lære-plass, traff jeg stavens patriark. Vi gikk av på det samme stoppested, og merkelig nok begynte vi å gå i samme retning. Han gjenkjente meg som medlem av Kirken.

Mens vi gikk sammen, spurte han meg hva jeg hadde tenkt å gjøre med livet mitt. Jeg forklarte at jeg var lege, og var urolig med hensyn til valget

mellom min karriere og misjon. Han fortalte meg med bestemt røst at jeg skulle tjene Herren ved å reise på misjon, og la til at jeg ville bli velsignet som følge av dette. For meg syntes svaret hans å komme fra Herren.

Like etter kom jeg til å tenke på følgende skriftsted: "Søk først Guds rike og hans rettferdighet, så skal dere få alt dette lagt til" (3 Nephi 13:33).

Jeg var sikker på at Herren hadde svart meg. Uten å nøle mer bestemte jeg meg for å utsette min

yrkeskarriere og reise på heltidsmisjon. De andre legene trodde jeg ville glemme legeferdigheter etter å ha vært borte i to år. De plaget meg, men jeg sto fast på min avgjørelse.

Jeg la legetittelen bak meg og virket i to år i Kongo Kinshasa misjon.

Fem år senere laget jeg en liste over de store velsignelsene som fulgte min tjeneste. For det første fant jeg en hustru – et trofast medlem av Kirken, og min største glede. Vi har to barn så langt. Familien er beseglet for evighet. I templet har vi utført stedfortredende ordinanser for våre avdøde forfedre. Jeg har en sikker jobb, slik at min familie kan være selvhjulpent. Dette er bare noen av velsignelsene vi har mottatt fra Herren.

Jeg vet at vår himmelske Fader aldri lyver, og at han til slutt oppfylder alle sine løfter til oss hvis vi setter vår lit til ham og holder hans bud. ■

Mukandila Danny Kalala, Liberia

Alle oppfordret meg til å reise på misjon, men det var vanskelig å utsette min lovende legekarriere.

JEG BLE KJENT MED FRELSEREN

Mitt første år på videregående skole bestemte jeg meg for å lese Det nye testamente fra perm til perm. Etter skolen og i helgene gikk jeg opp i overetasjen i huset vårt og leste Frelserens ord og om hans mirakler og liv.

Selv om mitt unge sinn ofte ikke forsto språket i Bibelen, ble jeg kjent med Jesus Kristus. Jeg lærte at han er Guds Sønn og at han ble sendt for å sone for våre synder. Jeg lærte at han gikk sammen med, snakket med og velsignet vanlige, svake mennesker – mennesker som meg.

Jeg ble noen ganger forvirret mens jeg leste vanskelige skriftsteder i Paulus brev og Johannes skifter i Johannes åpenbaring, men jeg kunne alltid føle at deres læresetninger var sanne. Jeg oppdaget at det å lese Skriftene hjalp meg gjennom vanskelige dager på skolen og ga meg veiledning i viktige avgjørelser.

Mange år senere, da jeg forberedte meg til misjon, begynte jeg å tvile på mine motiver for å dra. Jeg følte at det ikke var noe spesielt med mitt vitnesbyrd eller meg. Jeg lurte på om jeg forberedte meg til misjon av forpliktelse til mine foreldre og mine ledere, som hadde arbeidet hardt for å undervise meg i evangeliet. Jeg trodde til og med det ville være bedre for Herren om jeg lot være å reise.

En dag mens jeg leste Mormons bok, gikk Abinadis ord rett i hjertet på meg:

“[Han skal] føres bort, korsfestes og drepes ...

Og slik bryter Gud dødens bånd, da han har seiret over døden ...

Og nå sier jeg til dere: *Hvem skal fortelle om hans slekt?*” (Mosiah 15:7-8, 10; uthevelse tilføyd).

Jeg leste den siste linjen om og om igjen, og lurte på om den hadde vært der før. Ved å lese Det nye testamente kjente jeg til Frelserens liv og den generasjon som hadde vandret sammen med ham. Men ingen i Frelserens generasjon kan besøke mennesker i dag for å undervise dem om hans kjærlighet, hans forsoning og hans kirke.

Hvordan kunne jeg da rettferdiggjøre å *ikke* bære mitt vitnesbyrd om ham?

Herren ønsket at jeg skulle fortelle den gode nyheten om evangeliet som jeg hadde mottatt. Jeg visste at evangeliet er sant, og jeg ønsket å dele sannhetene jeg hadde lært mens jeg leste i Skriftene.

Kort tid etter denne opplevelsen reiste jeg på misjon. I dag kan jeg tilskrive ønsket jeg hadde om å reise på misjon til det jeg hadde lært om Frelseren da jeg leste i Skriftene som ung. ■

Brian Knox, Arizona, USA

Da jeg forberedte meg til misjon, begynte jeg å tvile på mine motiver for å dra.

Nieves hadde mottatt det gjengitte evangelium med letthet, men da vi oppfordret henne til å bli døpt, nølte hun.

JEG ER TAKKNEMLIG FOR FØTTENE DINE

Det var ikke noe spesielt interessant ved føttene mine, så jeg ble litt forvirret da Nieves, en ny konvertitt i Bolivia, sa hun var takknemlig for dem.

“Jeg er så takknemlig for føttene deres,” fortalte hun oss i ukene etter sin dåp.

Nieves hadde mottatt det gjengitte evangelium med letthet, men da vi oppfordret henne til å bli døpt, nølte hun.

Hun forklarte at hun hadde en smertefull hudlidelse. Når huden hennes kom i kontakt med kaldt vann, følte det som om tusen nåler stakk gjennom porene hennes. Denne lidelsen hindret henne i alminnelige oppgaver, som å vaske grønnsaker eller skrubbe klær for hånd.

Vi forklarte at døpefonten kunne varmes opp, og vi forsikret Nieves om at hun ville bli døpt i varmt vann. Ansiktet hennes lyst opp, og hun valgte å bli døpt første juledag. Min

ledsager og jeg fortalte grenspresidenten om hudlidelsen hennes, og han sa at fonten ville bli oppvarmet tidsnok til ettermiddagens dåp.

Da vi kom til møtehuset for dåpen, hadde imidlertid fonten nettopp blitt fylt med ekstremt kaldt vann! Grenspresidenten forklarte fortvilet at på grunn av misforståelser ville ikke vannet være klart før mye senere.

Min ledsager og jeg visste at Nieves ønsket å bli døpt den dagen, og vi trodde at Herren ønsket det samme. Vi fant et ledig rom og ba om at han ville hjelpe Nieves å bli døpt.

Vi følte oss beroliget etter bønnen, og bestemte oss for å gjennomføre møtet. De som talte før dåpen, underviste vakkert, men jeg ble plutselig nervøs da jeg fikk høre: “Eldste Nelson vil nå døpe søster Nieves.”

Jeg prøvde å skjule mitt ubehag da jeg varsomt gikk ned i det iskalde vannet. Nieves tok hånden min og senket foten ned mot vannet. Jeg stålsatte

meg mot det verste, men Nieves hverken hylte eller rykket til. Hun gikk rolig ned trappen og smilte til meg.

Etter dåpsbønnen lente hun seg bakover i det kalde vannet. Da jeg løftet henne opp, kom hun smilende opp av vannet. Jeg ble fylt av takknemlighet. For meg var dåpen hennes et mirakel.

Den siste gangen jeg så Nieves, sa hun noe som oppklarte min forvirring om hennes interesse for føttene mine. Hun sa: “Jeg er så takknemlig for føttene deres, som gikk til døren min og bragte meg sannheten.”

Jeg tenker på Nieves og hennes enkle tro og takknemlighet hver gang jeg hører disse ordene av Jesaja: “Hvor fagre er på fjellene hans føtter som kommer med gledesbud, som forkynner fred, som bærer godt budskap, som forkynner frelse, som sier til Sion: Din Gud regjerer!” (Jesaja 52:7; se også Mosiah 12:21). ■

Nicholas Nelson, Texas, USA

FOTSPOR AV TROFASTHET

En god stund hadde jeg ønsket å ta bilder av Temple Square i Salt Lake City – herunder det reflekterende bassenget, fontenene og gangveiene – dekket med nysnø uten et eneste fotspor. For å få et bilde av nysnø uten fotspor, visste jeg at jeg måtte komme til Temple Square tidlig på morgenen etter en natt med snøfall.

En kveld etter at det ble varslet snø over natten, forberedte jeg meg. Ettersom oppsynsmennene på Temple Square begynner å brøyte gangveiene klokken 05.00, satte jeg vekkeruret på klokken 03.00 og gjorde klart utstyret mitt.

Jeg kjørte på ubrøytede veier neste morgen og kom til Temple Square klokken 04.15, mens det fremdeles snødde. Så fortsatte jeg å kjøre rundt kvartalet for å finne et sted å parkere som ville gi meg enkel tilgang til å ta bilder.

På min første runde rundt Temple Square la jeg merke til at gangveien til inngangen til Salt Lake tempel var dekket av nysnø – uten et eneste fotspor! Jeg visste at jeg ville få det perfekte bildet. Begeistret kjørte jeg rundt kvartalet igjen for å finne en parkeringsplass.

Da jeg kjørte østover på North Temple Street, trodde jeg at jeg skulle finne et sted nær gangveien. Før jeg visste ordet av det, var alle parkeringsplassene opptatt, og jeg befant meg igjen nær gangveien til inngangen til templet.

Mens jeg ventet på rødt lys, så jeg til høyre for meg på den friske, urørte snøen. Så kikket jeg til venstre mot Konferansesenteret, og la merke til en eldre kvinne kledd i sine beste søndagsklær, med hodet foroverbøyd mens hun gikk mot templet.

“Å, nei,” tenkte jeg. “Jeg får ikke bildet mitt!”

Da kvinnen krysset foran meg, snudde jeg meg og så på gangveien som snart ville bli ødelagt, og så at en annen søster allerede hadde gått nedover gangveien og svingte inn mot templets inngang. Så kikket jeg tilbake på den første søsteren som nå gikk nedover gangveien. Med snø som hadde klumpet seg rundt skoene

og anklene, gikk hun sakte, men sikkert nedover gangveien i fotsporene til den første kvinnen, gjennom porten og inn i templet.

Mens jeg overveiet det jeg så, kikket jeg på klokken i bilen og så at den var 04.20. Jeg satt i den varme bilen og så på fotsporene i den ferske nysnøen, og følte ydmykhet med tanke på hvor trofaste disse to søstrene var, som var på vei for å utføre sine tildelte plikter.

Jeg kjørte rundt kvartalet igjen, parkerte, tok med meg kameraet og tok et bilde av fotspor i snøen – et mye bedre bilde enn det jeg hadde forestilt meg. ■

Randolph Shankula, Utah, USA

For å få et bilde av nysnø uten fotspor, visste jeg at jeg måtte komme til Temple Square tidlig på morgenen.

Velsignet på grunn av **sabbatsdagen**

Av Emmaline R. Wilson

A holde sabbatsdagen hellig ble en utfordring for Annabelle Hyatt da hun ble ansatt som lærling ved en fornøylespark. Under oppveksten i Texas lærte Annabelle å dyrke Gud, hvile og yte tjeneste for andre på sabbaten. Men da hun flyttet til Florida for å begynne i sin lærlingsplass, ble hun nødt til å arbeide på søndager.

Hun forklarer: "Til å begynne med gikk jeg pliktoppfyllende på jobb, akkurat som alle andre. Etter noen uker begynte jeg å legge merke til hvor trist jeg følte meg i løpet av uken, når jeg ikke hadde tatt del i nadverden eller hørt inspirerende ord som jeg trengte mer enn noensinne."

Å holde sabbatsdagen hellig handler til syvende og sist om lydighet, innstilling og valg.

En dag ba hun om hjelp og fattet mot til å snakke med sin overordnede om sitt ønske om å gå i kirken og ikke arbeide på søndager. Hennes overordnede forsto ikke hvorfor det var så viktig for henne. Men Annabelle ga seg ikke. Hver gang hun så lederen sin eller planleggingsjefen, nevnte hun at hun trengte å ha fri på

søndagene, og at hun var villig til å arbeide ekstra hardt de andre dagene for å få det til.

"Som ved et mirakel skjedde det til slutt!" sier hun. "Mine fridager ble lørdag og søndag, noe som er svært uvanlig for en sesonglærling som knapt hadde vært med i programmet i en måned. Privilegiet å ha helgene fri var vanligvis forbeholdt dem som hadde høyere ansiennitet."

Hun vitner om velsignelsene: "Da jeg kunne bringe lyset av å gå i kirken inn i livet mitt igjen, kunne jeg se og føle en dramatisk forskjell. Når mine medarbeidere spurte hvorfor jeg går i kirken, eller hvorfor det er så viktig, ba jeg dem bli med meg. Jeg begynte å ta med meg noen av medarbeiderne mine til kirken. Jeg vet uten tvil at Jesu Kristi evangelium er verdt å stå

frem for. Helligholdelse av sabbatsdagen er en nødvendighet for å kunne ha Ånden i ditt liv og bli et bedre menneske.”

Annabelle ble, i likhet med mange unge voksne, velsignet da hun var fast bestemt på å holde sabbatsdagen hellig. Selv om det kan være en utfordring å motstå press til å arbeide eller delta i aktiviteter som vi normalt nyter i løpet av uken, handler det å holde sabbatsdagen hellig til syvende og sist om lydighet, innstilling og valg. Store velsignelser vil komme. Disse tre unge voksne bærer sitt vitnesbyrd om at Herren hjelper sine barn som holder hans dag hellig.

Herren sørget for en utvei

Da Katrin Schulze fra Tyskland studerte langt hjemmefra, ble plutselig hennes beslutning om å holde sabbatsdagen hellig satt på prøve. “Mor og far hadde lært meg og mine søsken om viktigheten av å holde sabbatsdagen hellig,” sa hun. “For oss innebar det å ikke arbeide, handle eller delta i idrett på søndager. Jeg kan ikke huske noe unntak.

“Universitetet krevde at jeg deltok på et seminar som alltid tok en hel helg – både lørdag og søndag. Jeg hadde et forferdelig dilemma – med mindre jeg deltok, kunne jeg ikke fullføre. På den annen side ønsket jeg å holde alle Herrens bud. Da jeg studerte situasjonen, gikk det opp for meg at dette ikke var et problem jeg kunne løse på egen hånd. Jeg ba inn-trengende til Herren om at han måtte vise meg hvordan jeg kunne være lydig og fullføre studiene. Jeg følte indre fred etter denne bønnen.

Da seminaret nærmet seg, ble jeg nervøs, men jeg var hele tiden trygg på at han kunne åpne en utvei. En dag sto jeg ved tavlen hvor seminarets timeplaner ble oppført. De fleste var i helgen, men det var én del som gikk over tre dager, ikke inkludert en søndag. Jeg skjønte at Herren hjalp meg å holde sabbatsdagen hellig. Aldri før og aldri siden har dette seminaret vært på en annen dag enn søndag, men det året jeg trengte det så sår, gjorde Herren det mulig for meg. Jeg er så takknemlig for at Herren gjorde det mulig for meg å holde hans bud.”

Forbered deg til gudstjeneste på søndag

Katherine Wilkinson fra Utah var ofte sent ute på lørdagskvelder. Hun sa om én helg: “Mine venner og jeg hadde gått ut for å spise og se en film, og satt oppe og snakket til langt på natt. Klokken var trolig over to da jeg endelig gikk og la meg.

“På søndag morgen famlet jeg i mørket for å slå av vekkeruret klokken 07.30, men siden kirken ikke begynte før klokken 08.30, tenkte søvnige jeg at jeg kunne stille vekkeruret på klokken 08.00. Da jeg endelig sto opp, måtte jeg skynde meg for å rekke det. En to-minutters dusj og ingen frokost senere, løp jeg ut døren.

“Kirken syntes å ta lang tid. Jeg klarte så vidt å holde meg våken under møtene. Jeg så på klokken og telte ned minuttene til jeg kunne ta en blund hjemme. Ikke før Søndags-skolen begynte gikk det opp for meg at jeg i hastverket hadde glemt både Skriftene og leksjonsboken.”

Til slutt bestemte Katherine seg for å forandre seg slik at hun kunne nyte sabbatsdagen og holde den hellig.

MINNES KRISTUS PÅ SABBATEN

“Søndag er en dag til å roe ned, stoppe opp og minnes. Vi deltar på våre møter i Kirken, tenker på våre velsignelser, sterke og svake sider, søker tilgivelse, tar del i nadverden og grunner på Frelserens lidelse på våre vegne. Vi prøver ikke å bli distraheret av noe som vil hindre oss i å tilbe ham... Enhver aktivitet vi deltar i på sabbaten, skulle være i harmoni med å minnes Kristus.

Hvis noe vi gjør på noen del av sabbaten fører oss bort fra å minnes Frelseren og utføre tjeneste på sabbaten slik han ville gjort, bør vi kanskje revurdere det vi gjør ...

Bruk litt tid i dag til å lage en gjennomtenkt plan for ting du vil gjøre for virkelig å gjøre sabbatsdagen til en hellig dag i ditt liv. Følg så planen.”

Larry M. Gibson, første rådgiver i Unge menns generalpresidentskap, “Jeg minnes Ham alltid,” *Liahona*, jan. 2014, 56.

“Jeg forsto at jeg hadde misbrukt min sabbatsdag,” sa hun. “Jeg hadde stått opp for sent, skyndet meg til kirken bare halvveis klar, utholdt tre timer med møter (uten en god innstilling) og kommet hjem igjen for å sove. Og det var nok ikke første gang søndagen min hadde vært slik. Jeg innså at jeg gikk glipp av de fulle velsignelsene av sabbatstilbedelse, spesielt nadverden og det den kunne gi meg.

“Å overholde sabbatsdagen innbefatter mer enn fysisk tilstedeværelse på Kirkens møter. Det innebærer å være der mentalt og åndelig. Jeg ønsker å gjøre det. President Spencer W. Kimball

(1895-1985) sa: ‘En riktig overholdelse av sabbaten krever at våre tanker og handlinger er oppbyggende, og dersom vi bare driver dank og ikke gjør noe som helst på sabbaten, bryter vi den. For å holde den hellig må man knele ned i bønn, forberede leksjoner, studere evangeliet, meditere, besøke de syke og sorgfulle, sove, lese godt lesestoff og være tilstede på alle møter denne dagen som det forventes at man er tilstede på’ (*Tilgivelsens mirakel* [1969], 96-97). Når jeg har begynt å forandre meg og overholde denne hellige dagen, har jeg følt større velsignelser i mitt liv.” ■

Artikkelforfatteren bor i Utah, USA.

TIPS FOR HELLIGHOLDELSE AV SABBATSDAGEN

- Gå i kirken for å tilbe Herren, fornye pakter og styrke deg selv og andre i din menighet eller gren.
- Gjør skriftstudium til en prioritering ved å “[nyte] Kristi ord” (2 Nephi 31:20).
- Gjør noe i kallet ditt. Selv om du “bare” er reservepianist, kan du likevel øve.
- Betjen den ene som hjemmelærer eller besøkende lærerinne. Hvis du ikke har et oppdrag ennå, kan du ydmykt velge noen som kan trenge din åndelige styrke, og ta kontakt.
- Tilbring tid sammen som familie, kommuniser med hverandre og gjør ærbødige og sunne aktiviteter sammen.
- Overvei *hvorfor* du gjør det du gjør: Hjelper det deg å tjene Herren og gjøre hans arbeid? Forener det familien eller menigheten?
- Be om veiledning i hvordan du kan hedre Herren på hans dag.

Sterke padleårer, sterke vitnesbyrd i Fransk Polynesia

Av Mindy Anne Leavitt

Kirkens tidsskrifter

Midt i Stillehavet ligger 118 øyer skapt av underjordiske vulkaner eller korallatoller. Fulle av palmetrær, sorte perler og Tiaré-blomster, er disse øyene hjem til 275 000 tahitiere (som innbyggerne i Fransk Polynesia ofte blir kalt).

Gerry Huuti, en 29 år gammel konvertitt, er en av disse. Han liker nasjonalsporten *va'a*, eller å padle med uttriggerkano, som har vært en viktig del av livet hans siden han var 16. Fem år etter at han begynte å konkurrere, møtte han Laydreane – mesterpadler og medlem av Kirken. Takket være hennes eksempel ble Gerry døpt og reiste på misjon til Ny-Caledonia, mens Laydreane virket i Tahiti. De giftet seg seks uker etter at Gerry kom hjem.

Nå, flere år og en sønn senere, deltar Gerry fremdeles i *va'a*-turneringer – men han forsørger familien ved å lage årer til *va'a*-utriggere. “Jeg har bedriften min rett ved siden av huset mitt,” forklarer han. “Jeg går ut og leter etter tre til å sage opp og lime

sammen for å lage årer.” Det høres enkelt ut, men hver av disse vakre treårene tar fem døgn å lage. Og med cirka 20 000 padlere på familien Huutis øy Tahiti, er det alltid etterspørsel etter padleårer.

Selv om Gerry og Laydreane begge er travelt opptatt med kall i Kirken, setter de likevel av tid til å reise til templet. “På grunn av våre tempelbesøk har vi et bedre forhold,” sier Gerry. “Vi er også velsignet med hensyn til arbeid. Å selge padleårer alene kan sikkert fungere greit nok, men hvis du gjør det sammen med Herren, er det bedre.” Denne guddommelige hjelpen er avgjørende for familien Huuti. Gerry og hans hustru har også et sterkt vitnesbyrd om tiende. “Vi er aldri bekymret for om vår himmelske Fader vil velsigne oss,” sier Gerry. “Hvis du betaler tiende, vil du ende opp med mer enn det du har.”

For familien Huuti er *va'a* mer enn bare en sport. Den hengivenhet og plikttroskap som trengs for å bli gode padlere, har hjulpet både Gerry

Et ungt ektepar i Fransk Polynesia oppdager at evangeliet og deres favorittsport har flere ting felles.

og Laydreane å være mer trofaste mot evangeliet. “I *va'a*, teller det fysiske mye,” sier Gerry, “men det er ikke det viktigste. Det mentale er enda viktigere – å være fast bestemt på å fullføre konkurransen. Når du må padle i fire og en halv time, kan kroppen din fortelle deg at du ikke kan klare det, men psyken forteller deg at du kan. I evangeliet er besluttsomhet svært viktig. Noen ganger blir du motløs, men tro kan hjelpe deg å lykkes ved å følge Guds plan for ditt liv. Vi kan alltid lære noe av *va'a* som gjelder evangeliet.” ■

MER OM GERRY

Hvilken tradisjonell tahitisk rett liker du best?

Kaku. Den lages ved å knuse brødfrukt til deig og spise den med kokosmelk og *poisson cru* (rå fisk som er en tahitisk spesialitet).

Hva gjør du på fritiden?

Familien liker å dra ned til havet, samle blader og leke sammen.

Hva er en kulturell praksis som er unik for Fransk Polynesia?

Tahitisk dans er en del av den polynesiske kultur. Den årlige Heiva-dansefestivalen har blitt arrangert siden 1881.

KIRKEN I FRANSK POLYNESIA

22 siste-dagers-hellige

8 staver

83 menigheter og grener

16 slektshistoriske sentre

1 misjon

1 tempel (Papeete)

NOEN TALL

Sorte perler til en verdi av 100 millioner amerikanske dollar eksporteres årlig

Fransk Polynesia omfatter 3 106 839 kvadratkilometer hav, men bare 2 485 kvadratkilometer landområde

26° C er gjennomsnittstemperaturen, og vanntemperaturen er i gjennomsnitt 27° C

13 bokstaver i det tahitiske alfabetet

FAKTA OM TAHITI

Hovedstad: Papeete, på øya Tahiti
Språk: Fransk, tahitisk

SE HEN TIL GUD HVER DAG

*Ved å sørge for en daglig forsyning,
en dag om gangen,
prøver Gud å lære oss tro.*

Av eldste D. Todd Christofferson

i De tolv apostlers quorum

Herrens bønn finner vi bl.a.: “Gi oss i dag vårt daglige brød” (Matteus 6:11) eller “Gi oss hver dag vårt daglige brød” (Lukas 11:3). Jeg tror vi alle lett innrømmer at vi hver dag har behov som vi ønsker vår himmelske Fader vil hjelpe oss med. For noen er det enkelte dager rett og slett brød – det vil si mat som er nødvendig for å opprettholde livet den dagen. Det kan også være åndelig og fysisk styrke til å takle enda en dag med kronisk sykdom eller en smertefull, langsom rehabilitering. Andre ganger kan det være mindre konkrete behov, som noe i forbindelse med forpliktelser eller aktiviteter den dagen – som å undervise eller avlegge en prøve.

Jesus lærer oss, sine disipler, at vi skulle se hen til Gud hver dag for det brød – den hjelp og støtte – som vi trenger denne bestemte dagen.

Herrens oppfordring om å søke vårt daglige brød fra vår himmelske Faders hånd viser en kjærlig Gud, som er klar over sine barns små, daglige behov og er ivrig etter å hjelpe

dem, én for én. Han sier at vi kan be i tro til Ham som “gir alle, villig og uten bebreidelse – og så skal vi få den” (Jakobs brev 1:5). Dette er naturligvis enormt betryggende, men det ligger noe annet i dette som er langt viktigere enn bare å få hjelp til å klare seg fra dag til dag. Når vi søker og mottar guddommelig brød hver dag, vokser vår tro på Gud og hans Sønn.

Å se hen til Gud daglig når det gjelder våre behov, gir næring til troen

Dere husker Israels stammers store utvandring fra Egypt og de 40 årene i ørkenen før de kom til sitt lovede land. Denne massive hærskaeren på godt over en million mennesker trengte føde. Et så stort antall på ett sted kunne med sikkerhet ikke overleve lenge på å jakte, og deres delvise nomadeliv på den tiden passet ikke til å dyrke jorden eller drive med husdyravl i tilstrekkelig grad. Jehova løste utfordringen ved på mirakuløst vis å gi dem daglig brød fra himmelen – manna. Gjennom Moses befalte Herren folket å sanke

tilstrekkelig manna for én dag om gangen, unntatt dagen før sabbaten, da de skulle sanke tilstrekkelig for to dager (se 2 Mosebok 16:19-29).

Ved å sørge for en daglig forsyning, en dag om gangen, prøvde Jehova å lære en nasjon å tro, en nasjon som i en periode på ca. 400 år hadde tapt mye av sine fedres tro. Han ville lære dem å stole på ham, å “se hen til Ham i enhver tanke, tvil ikke, frykt ikke” (L&p 6:36). Han ga dem nok for én dag om gangen. Med unntak av den sjettede dagen kunne de ikke lagre manna til bruk for noen senere dager. Kort sagt, Israels barn måtte vandre med Ham i dag og stole på at han ville gi en tilstrekkelig mengde mat for neste dag *på* den neste dag, osv. På denne måten kunne han aldri være altfor langt fra deres sinn og hjerte.

Stol på Herren – løsninger kan finnes med tiden

En tid før jeg ble kalt til generalautoritet, sto jeg overfor en personlig økonomisk utfordring som vedvarte i flere år. Til tider truet dette problemet min families og mitt velbefinnende, og jeg trodde kanskje vi sto overfor økonomisk ruin. Jeg ba om at en eller annen mirakuløs inngripen måtte utfri oss. Selv om jeg holdt denne bønnen mange

Når vi daglig
søker og mottar
guddommelig
daglig brød, vokser
vår tro på og tillit til
Gud og hans Sønn.

Herrens oppfordring om å søke vårt daglige brød fra vår himmelske Faders hånd, viser en kjærlig Gud som er klar over sine barns små, daglige behov og er ivrig etter å hjelpe dem, en for en.

ganger med stor oppriktighet og sterkt ønske, ble svaret til slutt nei. Jeg lærte endelig å be slik Frelseren gjorde: "Men la ikke min vilje skje, bare din" (Lukas 22:42). Jeg søkte Herrens hjelp med hvert eneste lille skritt i retning av en endelig løsning.

Det hendte noen ganger at jeg hadde brukt alle mine ressurser, og hverken hadde noe sted eller noen person å henvende meg til akkurat da. Mer enn én gang falt jeg ned på kne for min himmelske Fader og tryglet om hans hjelp mens tårene rant. Og han hjalp. Noen ganger var det ikke annet enn en følelse av fred, en visshet om at ting ville ordne seg. Jeg kunne kanskje ikke se for meg hvordan det skulle skje, men han ga meg visshet om at han, direkte eller indirekte, ville åpne en utvei. Omstendigheter kan forandre seg, man kan få en ny og nyttig idé, eller en uventet inntekt eller annen ressurs kan dukke opp akkurat når man trenger det. På en eller annen måte ville det løse seg.

Selv om jeg led da, er jeg takknemlig, når jeg nå ser tilbake, for at det ikke var noen rask løsning på mitt problem. Det faktum at jeg var nødt til å be Gud om hjelp nesten

daglig i flere år, lærte meg virkelig å be og få svar, og det lærte meg tro på Gud i praksis. Jeg ble kjent med min Frelser og min himmelske Fader på en måte og i en grad som kanskje ikke ville ha skjedd ellers, eller som kunne ha tatt meg mye lengre tid. Jeg lærte at daglig brød er dyrebart. Jeg lærte at manna i dag kan være like reell som den fysiske manna i Bibelen. Jeg lærte å stole fullt og fast på Herren. Jeg lærte å vandre med ham dag etter dag.

Løs store problemer med små, daglige biter

Å be Gud om vårt daglige brød, istedenfor vårt ukentlige, månedlige eller årlige brød, er også en måte å fokusere på de mindre og mer overkommelige biter av et problem. For å hankses med noe svært stort, kan vi trenge å arbeide på det med små, daglige biter. Noen ganger er én dag (eller bare en del av én dag) alt vi kan hankses med om gangen. Jeg vil gi dere et eksempel som ikke er fra Skriftene.

På 1950-tallet overlevde min mor en radikal kreftoperasjon, men så vanskelig som det enn var, ble den etterfulgt av en rekke smertefulle strålebehandlinger under noe som nå ville blitt betraktet som primitive medisinske forhold. Hun mintes at hennes mor lærte henne noe den gang som har hjulpet henne helt siden da: "Jeg var så syk og svak, og jeg sa til henne en dag: 'Mor, jeg klarer ikke 16 slike behandlinger til.' Hun sa: 'Kan du gå i dag?' 'Ja.' 'I så fall, vennen min, er det alt du behøver å tenke på i dag.' Det har hjulpet meg mange ganger når jeg husker å ta én dag eller én ting om gangen."

Når du ber om daglig brød, skulle du nøye vurdere dine behov – både det du kanskje mangler og det du må beskytte deg mot. Når du legger deg om kvelden, skulle du tenke på hva som gikk bra og hva som gikk dårlig den dagen, og hva som kan gjøre neste dag litt bedre. Takk også din himmelske Fader for den manna han har lagt på din vei, som har holdt deg gående gjennom dagen. Dine refleksjoner vil øke din tro på ham ved at du ser at han har hjulpet deg å utholde visse ting og forandre andre. Du vil bli i stand til å fryde deg over en dag til, ett skritt til mot evig liv.

Jesus Kristus er livets brød

Husk fremfor alt at vi har Ham som mannaen var et tegn og symbol på, selve livets brød, Forløseren.

“Jesus sa til dem: Jeg er livets brød. Den som kommer til meg, skal ikke hungre. Og den som tror på meg, skal aldri noen gang tørste...

Sannelig, sannelig sier jeg dere: Den som tror, har evig liv!

“Jeg er livets brød” (Johannes 6:35, 47-48).

Jeg bærer vitnesbyrd for dere om at Livets brød, Jesus Kristus, virkelig er til, og om hans forsonings uendelige kraft og rekkevidde. Til syvende og sist er det hans forsoning, hans nåde, som er vårt daglige brød. Vi skulle søke ham daglig, gjøre hans vilje hver dag og bli ett med ham slik han er ett med Faderen (se Johannes 17:20-23). Jeg velsigner dere med at når dere søker deres daglige brød fra Ham, vil deres himmelske Fader gi dere det. ■

Fra Kirkens skoleverks temakveld 9. januar 2011.

Av eldste
Jorge F. Zaballos
i De sytti

FINN STYRKE i gode venner

Jeg er født og oppvokst i en liten by i Chile. Da jeg var 12 år gammel, så jeg misjonærene for første gang, og jeg ble nysgjerrig. Så en dag fortalte en klassekamerat på skolen meg at han og familien hans hadde blitt medlem av Kirken. Han inviterte meg, og jeg var tilstede på alle søndagens møter og tirsdagsaktiviteter i flere måneder.

Grenen vår var ny, og fordi jeg deltok praktisk talt fra begynnelsen av, trodde alle at jeg var medlem. Etter seks måneder fortalte jeg en av misjonærene at jeg ikke var det, for jeg trodde misjonærene bare var interessert i familier.

Misjonærene prøvde å involvere familien min, men mor og far og søsknene mine var ikke interessert. De oppfordret meg til å bli døpt, men siden jeg var 12, trengte jeg mor og fars tillatelse. Jeg trodde far ville si at jeg måtte vente til jeg var 18, men han sa: "Jeg har sett min sønn våkne hver søndag morgen mens brødrene og søstrene hans fortsatt sover, kle seg i sine beste klær og gå til møtehuset. Hvis sønnen min vil ta ansvar for denne beslutningen, har du min tillatelse." Jeg kunne ikke tro det. Jeg var i himmelen i det øyeblikket. Jeg ble døpt dagen etter.

Å være medlem av Kirken medførte naturligvis åndelige velsignelser. Men det ga meg også noen fantastiske venner. Rundt tiden da jeg ble døpt, begynte flere unge menn på

Vennene du velger, kan ha stor innvirkning på livet ditt, slik de har hatt på mitt.

min alder å komme til kirken, og vi dannet en svært sammensveiset gruppe. Vi begynte å gå på alle møter og aktiviteter sammen.

Da jeg var 17, dro jeg fra byen min for å studere. Tre av vennene mine bestemte seg for å studere i samme by, og vi bodde sammen. Dette var en stor velsignelse fordi vi kunne støtte og beskytte hverandre. Vi oppmuntret hverandre til å gå i kirken. Vi hadde også hjemmeaften sammen, og noen ganger inviterte vi andre studenter som var medlem av Kirken. Gjennom alle disse årene ved universitetet styrket vi hverandre.

45 år senere er disse unge mennene fremdeles mine beste venner. Selv om vi bor i forskjellige deler av verden, har vi stadig kontakt. Alle seks har vært på misjon.

Det er derfor jeg oppfordrer deg til å ha gode venner i Kirken i din ungdom. Stol på dem, og hjelp dem. En god venn vil alltid være villig til å hjelpe deg, vil fortjene din tillit og vil aldri ønske å skade deg. Jeg mener ikke at vennene dine må være fullkomne, men de skulle respektere dine normer og verdier. Å være en god venn handler ikke alltid om å ha det moro. Det innebærer å være oppriktig interessert i dine venners velvære og å være

modig nok til å fortelle vennene dine det når de gjør noe som ikke er riktig.

Jeg beundrer dere unge i Kirken. Tidene har forandret seg mye siden jeg var ung. Denne perioden i verdens historie er fantastisk, men samtidig er den farlig. For å komme deg gjennom, må du “hele tiden [holde] fast i jernstangen” (1 Nephi 8:30) og følge råd og veiledning fra dine foreldre og ledere i Kirken. Å utvikle gode vennskap vil hjelpe deg å gjøre dette.

Noen av dere kan føle dere alene fordi dere er eneste medlem av Kirken på skolen eller i klassen. Men dere er ikke alene. Vår Herre Jesus Kristus og vår himmelske Fader betrakter hver enkelt av dere som en skatt, og de er ivrige etter å hjelpe dere gjennom hele livet. Sanne venner vil støtte dere i å komme nærmere dem.

Skriftene forteller oss at “den samme sosiale omgang som finnes blant oss her, vil finnes blant oss der [i himmelen], men der vil den være ledsaget av evig herlighet” (L&P 130:2). Jeg kan bare tenke meg hvordan det vil bli når vi møtes i den kommende verden, omgitt av herlighet i fullstendig lykke sammen med våre venner og vår familie. Det vil være en fantastisk tid, og den vil vare evig. ■

Når GODE VENNER vakler

“**H**un og jeg var gode venner, og vi har alltid hatt de samme normene. Men så...”

Høres dette kjent ut? Vi har alle opplevd eller sett det skje – en god venn begynner å gjøre noe som er galt, og oppmuntrer andre til å delta. Noen av de vanskeligste spørsmålene dere kan møte, er: “Skal jeg snakke med vennen min om denne oppførselen?” og “Burde jeg slutte å være sammen med vennen min hvis denne adferden fortsetter?”

Det finnes ikke ett svar som dekker enhver situasjon, så for å finne en løsning trengs tro og mot til å følge rådet i *Til styrke for ungdom*: “Når du søker å være en venn for andre, må du ikke gå på akkord med dine normer. Hvis dine venner oppfordrer deg til å gjøre noe som er galt, må du stå frem for det som er rett, selv om du må stå alene. Du trenger kanskje å finne andre venner som vil støtte deg i å holde budene. Søk Den hellige ånds veiledning når du gjør disse valgene” ([2011], 16-17).

Her er bare noen få eksempler på ungdom som har hatt venner som har begynt å oppfordre dem til å gjøre gale ting.

Hvis en venn som en gang hadde høye normer, synker stadig lavere, hva gjør du?

Gi slipp

“Jeg hadde en venn som begynte å oppmuntre meg til å se bort fra mine normer, og en stund hørte jeg på henne. Til slutt bestemte jeg meg for at nok var nok, og at jeg ikke ville la henne påvirke meg lenger. Jeg ba om styrke og veiledning, og fordi jeg igjen levde slik jeg visste at jeg skulle, fikk jeg den veiledningen jeg ba om. Omsider sluttet jeg å være sammen med henne, og i månedene som har gått, har mitt vitnesbyrd vokst veldig mye. Hvem du er venner med, påvirker *absolutt* din evne til å leve slik evangeliet lærer oss.”

Margaret Denise K., 17, Utah, USA

Fortsett å håpe

“På begynnelsen av ungdomsskolen møtte jeg et annet medlem av Kirken som var svært åndelig sterk. Han var bærer av Det aronske prestedømme og virket som et godt eksempel på en som etterlevde evangeliet. Vi ble gode venner og snakket mye om Kirken. Da vi ble eldre, begynte hans selvbilde og evne til å opprettholde sine normer å svekkes. Selv om vi fremdeles var ganske gode venner, begynte han å omgås med andre som ikke hadde noen god innflytelse på ham. Jeg hørte ham ofte banne og spøke om umoral og annet upassende. Flere av vennene hans var ateister og snakket

styggt om ‘mormonismen’. Senere ble han avhengig av te, og da han var 13 år gammel, fikk han en kjæreste.

Jeg visste ikke hva jeg skulle gjøre. Jeg prøvde flere ganger å fortelle ham på en vennlig måte om min bekymring for ham, men han bare avfeide meg. Likevel ga jeg ikke opp. Jeg opprettholdt mine normer og prøvde å være et eksempel for ham. Jeg ønsket ikke å slutte å være venner med ham, men når ting ble virkelig ille, begynte den muligheten å bli stadig mer tiltalende. Til slutt gikk jeg flere ganger ned på mine knær og ba for hans sikkerhet.

Så fikk faren hans jobb i en annen delstat. Denne kommende flyttingen

VENNERS INNFLYTELSE

“Venner er med på å bestemme deres fremtid. Dere vil være tilbøyelige til å være som dem, og være der de velger å gå. Husk, veien vi følger i dette liv, fører til veien vi vil følge i det neste...”

Vennene dere velger, vil enten bli til hjelp eller til hinder for deres fremgang.”

President Thomas S. Monson, “Utsatt for farer,” *Lys over Norge*, juli 1998, 50.

fikk vennen min til å åpne øynene for alt han hadde gjort. Alt det jeg hadde prøvd å fortelle ham i tre år, forsto han plutselig nå. De neste par ukene arbeidet han hardt for å rette opp i fortiden, i den grad han kunne. Da jeg snakket med ham, takket han meg for mitt eksempel og min villighet til å ikke gi avkall på ham. Han var lykkeligere enn han hadde vært på mange år, og forsto virkelig hva det vil si å være en siste-dagers-hellig.

For en venn som vakler, tror jeg det beste er å snakke med ham om det han gjør. Men hvis han ikke vil lytte, i likhet med min venn, må du ikke gi opp. Det er trolig da han vil trenge en sann venn aller mest. Hold normene dine, selv om han frister deg til å gjøre noe annet. Be for ham. Jeg vet at du kan få styrke gjennom dette, og at du ikke vil være alene i

din innsats. Det er lett å føle seg svak og utenfor når vi står for det gode. Men gjennom det svake vil Herren utføre et stort arbeid.”

Collin Z., 16, Wyoming, USA

Som sagt finnes det ingen fasitsvar på spørsmålet “Skal jeg slutte å være sammen med vennen min?” Men én ting er sikkert: Be alltid om Åndens veiledning, og vær villig til å følge den. Din grunnholdning skulle være å bry deg om dem som er rundt deg. Bry deg om din egen og din venns åndelige velferd. Bry deg om ditt eksempel og din innflytelse på din venn. Bry deg om din venns innflytelse på deg. Og hvis du har tro på vår himmelske Faders kjærlige omsorg, vil du få svarene du leter etter. ■

VI DELTE UTSIKTEN OG MORMONS BOK

Da jeg var misjonær i en liten by i Wales, var min ledsager og jeg ute og kontaktet folk i en gate som gikk opp til en av de mange åsene der. Det var en varm

sommerdag. Da vi kom til toppen av åsen, var utsikten så vakker at min ledsager og jeg bestemte oss for å ta en liten pause for å nyte utsikten og hvile oss.

Idet jeg fant frem en appelsin fra ryggsekken, så jeg en kinesisk dame gå oppover bakken. Jeg vet ikke hvorfor, men jeg vinket til henne. Hun vinket glad tilbake, og kom bort og satte seg ned sammen med oss. Vi begynte å snakke, og hun forklarte at hun kom opp bakken for å nyte utsikten fordi den minnet henne om Gud og hans kjærlighet til henne. Hun fortalte oss også at hun hadde vært klar til å reise tilbake til Kina, da hun fikk jobb i Wales. Hun tok den, og trodde

at Gud ga henne denne jobben av en eller annen grunn hun ikke visste om.

Kort tid etter dette første møtet begynte vi å undervise henne hjemme hos en ny konvertitt, og vi hadde mange åndelige stunder sammen. Det er en av dem jeg verdsetter mest. Vi ga henne en Mormons bok på kinesisk med vårt vitnesbyrd skrevet foran i boken. Ånden var så sterk at hun begynte å gråte.

Ikke lenge etterpå ble jeg overflyttet til et annet område. Jeg kunne dessverre ikke dra tilbake til dette området for å være tilstede i dåpen hennes, men det vil alltid styrke meg å tenke tilbake på vårt første møte høyt oppe på en ås.

Jurek Bäder, Tyskland

SAMMEN FOR EVIG

“Vi kan få være sammen bestandig, slik lyder Herrens plan” (“I all evighet,” *Salmer*, nr. 186). Jeg elsker denne Primær-sangen, som lærer oss at familier kan bli beseglet for evigheten. Jeg ba om at dette måtte gjelde min familie, spesielt etter at min far døde.

Nylig besvarte Herren min bønn. Min mor, mine to brødre og jeg var i stand til å reise til Manila Filippinene tempel for å bli beseglet til hverandre og til min far. Det var første gang vi var sammen i templet, og jeg husker fremdeles lykken jeg så i mors og mine brødres øyne. Gleden var til å ta og føle på der.

Jeg vet at templet er Herrens hus og at de som er i templet, har den riktige myndighet til å utføre hellige ordinanser. Jeg er så takknemlig for at på grunn av disse ordinansene kan min familie være sammen med far igjen. Etter at vi var i templet har vi prøvd å være en sterkere familie og gjøre alt vi kan for å holde våre pakter, slik at vi kan være sammen for evig.

Crisanto Coloma, Filippinene

Hva vi vet om det

FØRJORDISKE LIV

De grunnleggende sannhetene om livet før vi kom til jorden, velsigner oss med storartet innsikt.

Av Norman W. Gardner

Seminar og Institutt

En ung mann som hadde bestemt seg for å gifte seg i stedet for å reise på misjon, ble overtalt til å motta sin patriarkalske velsignelse først. “Under velsignelsen fikk han et glimt av hvem han var i den førjordiske verden. Han så hvor tapper og innflytelsesrik han var med hensyn til å overtale andre til å følge Kristus. Hvordan kunne han unnlate å reise på misjon når han visste hvem han var?”¹ Dette er bare ett eksempel på hvordan kunnskap om foruttilværelsen kan være utslagsgivende for oss.

“Hvor gammel er du?” er lett å svare på. Fødselsdager måler alderen på vårt fysiske legeme. Men i virkeligheten er vi mye eldre enn som så. Hver av oss er “en elsket ånd, sønn eller datter av himmelske foreldre” med “en guddommelig natur og fremtid.”² Før vårt åndelegeme ble skapt, eksisterte vi alle som “intelligens”, og den

“hadde ingen begynnelse og vil heller ikke ha noen ende.”³

Å vite at vi er evige personer med himmelske foreldre forandrer vårt liv ved å hjelpe oss å se oss selv og livet fra et virkelig evig perspektiv.

I vårt førjordiske liv mottok vi lærdommer som forberedte oss til å hjelpe vår himmelske Fader å tilveiebringe frelse for hans barn (se L&p 138:56). Vi fikk også handlefrihet til å følge og adlyde Gud. Noen av Faderens barn skilte seg ut ved sin “overmåte store tro og sine gode gjerninger”, og ble forutordnet til, eller gitt i oppdrag å tjene på bestemte måter på jorden (Alma 13:3). Den største av dem som fulgte vår himmelske Fader den gangen, var hans førstefødte Sønn i ånden, Jesus Kristus – eller Jehova, som han var kjent som der.

Profeten Joseph Smith forklarte at i vår førjordiske tilværelse var vi alle tilstede da Gud Faderen forklarte sin plan for sine barns frelse. Vi lærte at en Frelser ville være nødvendig for å overvinne problemene som omstendighetene i jordelivet medfører.⁴

Vår himmelske Fader spurte: “Hvem skal jeg sende [for å bli Frelseren]?” Jesus Kristus svarte: “Her er jeg, send meg” (Abraham 3:27). Han var Faderens “elskede og utvalgte fra begynnelsen” (Moses 4:2), og var alltid ment å fylle denne rollen. Men Lucifer avbrøt og stilte seg til rådighet med et forslag som ville ha ødelagt menneskets handlefrihet og opphøyet Lucifer over Guds trone (se Moses 4:1-4). Vår himmelske Fader svarte: “Jeg vil sende den første” (Abraham 3:27). Lucifer gjorde opprør og ble kjent som Satan.

Splittelsen blant åndene forårsaket en strid i himmelen. En tredjedel av Guds barn vendte seg bort fra ham og fulgte Satan (se L&p 29:36-37). Disse opprørske åndene ble nektet et fysisk legeme, ble kastet ned til jorden, og fortsetter å føre krig mot Guds hellige (se L&p 76:25-29). Resten av Guds barn ropte av glede fordi de kunne komme til jorden og fordi Jesus Kristus ble valgt til å overvinne synd og død (se Job 38:7).

I det førjordiske liv fikk vi kunnskap om evangeliet, vitnesbyrd og tro på Frelseren og hans forsoning. Dette ble en viktig beskyttelse og styrke i striden i himmelen. De som fulgte Gud, overvant Satan og hans engler "i kraft av Lammets blod og det ord de vitnet" (Johannes åpenbaring 12:11). Når vi lærer evangeliet og får et vitnesbyrd her på jorden, lærer vi i bunn og grunn på nytt det vi en gang visste og følte i vårt førjordiske liv.

Å vite at alle på jorden valgte å følge Frelseren i det førjordiske liv, forandrer vårt liv ved å hjelpe oss når vi gjør misjonærarbeid. Eldste Richard G. Scott i De tolv apostlers quorum har sagt: "Ethvert barn av Gud i jordelivet valgte Frelserens plan. Stol på at de vil gjøre det igjen hvis de får anledning."⁵

Akkurat slik vi ikke kan huske de første årene av livet på jorden, har vår erindring om det førjordiske liv blitt holdt tilbake. Dette var nødvendig for

å hjelpe oss å lære å vandre ved tro og forberede oss til å bli ham lik. Men vi kan være sikre på at vi kjente og elsket vår himmelske Fader. President Ezra Taft Benson (1899-1994) lovet at "intet kommer til å overraske oss mer når vi går gjennom sløret til den annen side, enn å innse hvor godt vi kjenner vår Fader og hvor kjent hans ansikt er for oss."⁶

Å vite at vår himmelske Fader kjente og elsket oss, forandrer vårt liv ved å gjøre våre bønner mer personlige og fortrolige.

President Boyd K. Packer, president for De tolv apostlers quorum, har sagt: "Det er umulig å forstå livet uten å kjenne til læren om det førjordiske liv... Når vi forstår læren om det førjordiske liv, da begynner brikkene å falle på plass og gi mening."⁷

Hvordan har din forståelse av foruttilværelsen velsignet deg? ■

NOTER

1. Randall L. Ridd, "Den utvalgte generasjon," *Liahona*, mai 2014, 57.
2. "Familien – En erklæring til verden", *Liahona*, nov. 2010, 129.
3. *Læresetninger fra Kirkens presidenter – Joseph Smith* (2007), 210; se også Lære og pakter 93:29.
4. Se *Læresetninger – Joseph Smith*, 209.
5. Richard G. Scott, "Jeg har gitt dere et forbilde," *Liahona*, mai 2014, 34.
6. Ezra Taft Benson, "Jesus Kristus – gaver og forventninger," *Lys over Norge*, des. 1987, 5.
7. Boyd K. Packer, "Livets mysterium," *Lys over Norge*, april 1984, 28.

VÅRT FØRJORDISKE LIV

Her er noen skriftsteder som angår forskjellige deler av den førjordiske tilværelse:

Åndebarn

Romerne 8:16-17

Lære og pakter 93:23, 29, 33-34

Abraham 3:22-23

Forutordinasjon

Jeremia 1:5

Alma 13:3

Lære og pakter 138:55-56

Jesus Kristus – førstefødt

Johannes 1:1-2; 8:56-58; 17:5

1 Peter 1:19-20

Lære og pakter 93:7, 21

Råd i himmelen

Lære og pakter 121:32

Moses 4:1-4

Abraham 3:24-28

Strid i himmelen

Johannes åpenbaring 12:4, 7-11

Lære og pakter 29:36-37

Lære og pakter 76:25-29

“Jeg mistet nylig en kjær venn. Hvordan skal jeg takle sorgen?”

En venns død er en av de vanskeligste prøvelsene man kan oppleve. Sorg er en normal reaksjon etter et slikt tap. Du er lei deg fordi du brydde deg om vennen din. “Dere skal leve sammen i kjærlighet så dere gråter over tapet av dem som dør” (1&p 42:45).

Noen av de vanskelige følelsene som kan komme i løpet av sorgprosessen, er bedrøvelse, sinne, håpløshet, tretthet, tap av interesse for aktiviteter og å føle seg overveldet. Men på samme tid føler de som sørger, ofte fred når de søker Herren og kommer nærmere ham. De mottar hans løfte: “Velsignet er alle de som sørger, for de skal trøstes” (3 Nephi 12:4). Sorg gjør vondt, men den helbreder også.

Mens du bearbejder følelsene dine, bør du prøve å fokusere på det positive. Sett pris på de gode minnene du har om din venn. Be om å kunne føle Frelserens fred og trøst. Du kan finne håp i vår himmelske Faders kjærlighet, godhet og frelsesplan.

Å føle sorg betyr ikke at du ikke har tro. President Thomas S. Monson talte på generalkonferansen om tapet av sin hustru. Han sa: “Å si at jeg savner henne, kan på ingen måte formidle dybden av mine følelser.” Så talte han om prøvelser, og avsluttet slik: “Vi vet at vi noen ganger vil oppleve hjerteskjærende sorg, sørge og bli prøvet helt til grensen av det vi kan tåle. Slike vanskeligheter hjelper oss imidlertid å forandre oss til det bedre, å gjenoppbygge livet på den måten vår himmelske Fader lærer oss” (“Jeg vil ikke slippe deg og ikke forlate deg,” *Liahona*, nov. 2013, 85, 87).

På hvilke måter kan din venns død inspirere deg til å bli bedre?

Kombiner sorg og tro

Sorg er ikke noe negativt. (Det kan imidlertid bli negativt hvis man stadig er

deprimert.) Å kombinere sorg og tro er den beste måten å venne seg til motgangen ved å miste en av sine kjære på. Tenk på vennen din nå, i åndeverdenen, og hva vennen din kanskje gjør. Han eller hun er glad i deg og ønsker at du skal være lykkelig. Å lære om åndeverdenen kan øke din forståelse av frelsesplanen og gi deg fred, håp og tro. Glem ikke å be vår himmelske Fader om hjelp. Vår himmelske Fader og hans Sønn Jesus Kristus vet akkurat hvordan du føler deg, og vil hjelpe deg hvis du ber oppriktig.

Mary G., 14 år, Virginia, USA

Gud elsker vennen din

Selv om det er vanskelig for deg å takle sorgen, kan

vår himmelske Faders frelsesplan trøste deg gjennom Den hellige ånd og bekrefte for deg at du en dag kan møte vennen din igjen. Og husk at livet her på jorden er et svært kort øyeblikk for oss hvor vi blir satt på prøve. Vår himmelske Fader har et sted til vennen din. Gud elsker sine barn.

Marvin S., 16 år, Metro Manila, Filippinene

Vær glad på din venns vegne

Når jeg har mistet noen jeg er glad i, prøver jeg å huske at vår himmelske Fader har en plan for dem, og at jeg kan se dem igjen. Vi kan være glade på deres vegne fordi de slipper å gjennomgå dette jordelivets lidelser lenger. Det gjør vondt at de ikke er fysisk tilstede lenger, men vi kan se frem til å være sammen med dem igjen.

Ariadna T., 19 år, Mexico City, Mexico

Få hjelp fra Skriftene

En god venn av meg døde nylig i en tragisk bilulykke. Jeg har funnet trøst i å komme til Kristus. Jeg måtte få et vitnesbyrd om Kristi kjærlighet til hver enkelt av oss. Jeg måtte forstå hvem vi er som Guds barn. Og ikke minst måtte jeg forstå Guds plan og vilje for sine barn. Da jeg kom til ham gjennom Skriftene, Kirken og kirkemateriell, klarte jeg å oppnå dette vitnesbyrdet og føle fred og trøst. Spesielt nyttig var ungdomsleksjonen med tittelen "Hvordan kan jeg finne trøst når noen jeg bryr meg om, dør?" Alle skriftstedene, artiklene og filmene som det refereres til i denne leksjonen, er fantastiske, og har forandret mitt liv.

Madilin N., 18 år, Iowa, USA

OM SELVMORD

Eldste M. Russell Ballard i De tolv apostlers quorum har sagt:

"Handlingen å ta sitt eget liv er i sannhet en tragedie, fordi denne ene handlingen etterlater seg så mange ofre – først og fremst den som dør, og dernest så mange andre – familie og venner – som sitter igjen, noen med mange år med stor smerte og forvirring foran seg...

Det er klart at vi ikke kjenner alle omstendigheter rundt hvert selvmord. Bare Herren kjenner alle detaljer, og det er han som skal bedømme våre handlinger her på jorden.

Når han skal dømme oss, tror jeg at han kommer til å ta alle fakta i betraktning: vår genetiske og kjemiske struktur, vår mentale tilstand, vår intellektuelle kapasitet, den kunnskap vi har mottatt, våre fedres tradisjoner, osv...

Selv mord er en synd – en svært alvorlig synd, men Herren vil ikke dømme personen som begår denne synden, utelukkende etter selve handlingen. Herren vil betrakte vedkommendes omstendigheter og i hvilken grad han var ansvarlig da handlingen ble begått."

Fra "Selvmord: Noe vet vi, og noe vet vi ikke," Lys over Norge, mars 1988, 17, 18.

DØDEN ER EN DEL AV GUDS PLAN

"Det har vært vanskelig for meg å leve på jorden og se disse unge mennene, som vi har hentet trøst og støtte fra, bli revet bort fra oss mens de ennå var i sin beste ungdom. Ja, jeg har hatt store vanskeligheter med å forsonne meg med dette. Av og til har jeg tenkt at det ville ha vært mer forsonlig for meg om jeg selv var blitt tatt bort om det hadde vært Guds vilje. Men likevel vet jeg at vi burde forholde oss tause, vite at det er av Gud og forsonne oss med hans vilje, for alt er riktig."

Profeten Joseph Smith, Læresetninger fra Kirkens presidenter – Joseph Smith (2007), 178.

KOMMENDE SPØRSMÅL

"Noen av vennene mine syns det er bortkastet tid å gå i kirken. Hvordan kan jeg hjelpe dem å forstå at det kan være en stor velsignelse?"

Send ditt svar og, hvis ønskelig, et høyoppløselig bilde innen 15. mars 2015, på liahona@lds.org, pr. e-post til liahona@lds.org, eller i posten (se adresse på side 3).

Følgende informasjon og tillatelse må vedlegges e-post eller brev: (1) fullt navn, (2) fødselsdato, (3) menighet eller gren, (4) stav eller distrikt, (5) din skriftlige tillatelse og, hvis du er under 18 år, dine foreldres skriftlige tillatelse (e-post er i orden) til å trykke ditt svar og fotografi.

VI SAVNER

SOFÍA

*I mørke og
smerte ba jeg for
min søsters velvære.*

Av Fernando Peralta

2012 hadde jeg fullført Seminar og videregående skole, og en ny verden åpnet seg for meg. Begynnelsen av året var storartet, spesielt på ungdomsleiren for flere staver. Jeg følte meg velsignet og beskyttet av min himmelske Fader.

Mange år tidligere hadde jeg bestemt meg for å reise på heltidsmisjon, så i 2012 planla jeg å spare så mye penger jeg kunne. Takket være min eldre søster, Sofia, klarte jeg raskt å skaffe meg jobb i firmaet der hun jobbet. 22. februar tok Sofia og jeg toget til jobben. Det var en vakker dag, men da vi kom til bestemmelsesstedet, hørte jeg et brak, og deretter ble alt mørkt.

Da jeg våknet, hadde jeg vondt og var forvirret. Nærmet min reise på jorden seg slutten? Jeg ønsket virkelig å være her for å oppleve bestemte ting, som å reise på misjon og stifte familie.

Så jeg ba min himmelske Fader gi meg muligheten til å leve og reise på misjon.

Fastklemt i togvirket så jeg meg rundt etter søsteren min, men jeg kunne ikke

se henne. Til slutt hørte jeg brannmenn be alle om å forholde seg rolig, og jeg følte håp. Jeg ba for min søsters velvære, for jeg visste ikke hvor hun var. Mens jeg ba, følte jeg stor fred. Jeg måtte kjempe for å holde ut smerten jeg følte, men vår himmelske Fader ga meg den nødvendige styrken.

Etter en time ble jeg reddet. Jeg følte at Herren hadde vært med meg. Da jeg ble kjørt til sykehuset for å operere benet, kunne jeg ikke tenke på annet enn min søster og hvor hun kunne være. Men hver gang jeg tenkte på henne, følte jeg fred.

Dagen etter fortalte mor og far meg at Sofia ikke hadde overlevd ulykken. Denne nyheten ga meg den største smerten jeg noensinne har følt. Men på samme tid følte jeg trøst og takknemlighet for de hellige paktene mor og far hadde inngått i templet slik at familien vår var beseglet for evig.

Da jeg kom hjem fra sykehuset, velsignet Herren min familie gjennom våre venner og slektninger, som var våre engler og ga oss trøst. Vi vil alltid være takknemlige for dette. Takket være prestedømmets kraft lærte jeg

å gå igjen mye raskere enn forventet. Jeg var i stand til å gå normalt etter bare noen få måneder.

Evangeliet er vakkert uansett hvordan man ser på det. Jeg er så takknemlig for templer og tempelordnanser. Jeg vet at Herren har noe hellig forberedt for min søster. Livet uten henne er ikke lett, og det vil det aldri bli, men tryggheten og freden vi har, er sterkere enn smerten vi føler fordi hun er borte. Vi savner Sofia av hele vårt hjerte, og husker på henne hver dag. Eldste Jeffrey R. Holland i De tolv apostlers quorum sa at himmelen uten familien ganske enkelt ikke ville være noen himmel (se *Between Heaven and Earth* [DVD, 2005]), og jeg vitner om at dette er sant.

Gud elsker oss, og han forlater oss aldri. I Jesaja 54:10 står det: "Min miskunnhet skal ikke vike fra deg, og min fredspakt skal ikke rokkes, sier Herren, han som forbarmer seg over deg." ■

Artikkelforfatteren bor i Buenos Aires, Argentina.

For å sende tilbakemelding om Liahona, kan du sende e-post til liahona@ldschurch.org.

“IKKE GI ETTER FOR SATANS LØGN

OM AT DERE IKKE HAR TID TIL Å STUDERE SKRIFTENE.

Velg å ta dere tid til å studere dem. Å nyte Guds ord hver dag er viktigere enn søvn, skole, arbeid, TV-programmer, videospill eller sosiale medier. Dere må kanskje omorganisere prioriteringene deres for at det skal bli tid til å studere Guds ord. I så fall må dere gjøre det!”

Eldste Richard G. Scott
i De tolv apostlers quorum “Gjør utøvelse
av tro til din førsteprioritet,”
Liahona, nov. 2014, s. 93.

ET SPESIELT VITNE

**Eldste
Richard G. Scott**

i De tolv apostlers
quorum

Brev fra bestemor Whittle

Da eldste Richard G. Scott var ung, var ikke faren hans medlem av Kirken. Moren hans var medlem, men hun gikk ikke i kirken så ofte. Da Richard fylte åtte år, ble han ikke døpt. Så kom hans bestemor Whittle på besøk.

Bestemor Whittle var et veldig godt eksempel. Hun hjalp Richard og brødrene hans å lære hvor viktig det er å bli døpt og gå i kirken. Snart ble Richard og hans eldre bror døpt.

Hver gang Richard måtte holde tale i kirken, ringte han bestemor Whittle for å få ideer fra henne. Snart fikk han et brev i posten med en tale som hans bestemor hadde skrevet for ham. Da han ble eldre, sendte hun bare en disposisjon med ideer for å hjelpe ham

å skrive sin egen tale. Richard visste alltid at bestemor Whittle elsket ham og elsket evangeliet.

På universitetet møtte Richard et annet godt eksempel. Hun het Jeanene. En kveld fortalte hun ham: "Når jeg gifter meg, vil det være med en trofast, hjemvendt misjonær i templet." Richard bestemte seg for å be angående å reise på misjon. Snart reiste både han og Jeanene på misjon. Etter at de kom hjem, ble Richard og Jeanene viet i Manti Utah tempel. ■

Av biskop
Gary E. Stevenson
Presiderende biskop

Det er din tur

I fjor så mennesker over hele verden idrettsutøvere fra 89 land konkurrere i de olympiske vinterleker i Sotsji i Russland. Ti av disse idrettsutøverne var medlem av Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige. Tre av dem tok til og med medalje!

Arbeid hardt

La meg fortelle dere om Noelle Pikus-Pace, en av de siste-dagers-hellige idrettsutøverne. Hennes gren

var skeleton. Forestill dere å fyke nedover en svingete isbane med hodet først noen centimeter over bakken, i hastigheter på opp mot 145 km/t på en liten kjelke! I OL hadde Noelle bare fire minutter – fire omganger på 60 sekunder – på å vinne medaljen sin.

For Noelle var ikke dette første gang hun hadde prøvd seg i OL. I 2006 brakk hun benet og kunne ikke delta i OL. I 2010 var

hun ett tiendedels sekund unna å ta medalje. Men hun ga ikke opp. Hun trente i timer, dager, uker og måneder. I OL i 2014 var omgangene hennes feilfrie! Hun vant sølvmedaljen!

Fortsett å prøve

Christopher Fogt var medlem av laget som vant bronsemedaljen i firerbob. Han kunne ha gitt opp etter et forferdelig krasj under OL i 2010. Men i likhet med Noelle, fortsatte han å prøve. Og han vant også medalje!

Hjelp andre

Den siste-dagers-hellige snøbrettkjører fra Australia, Torah Bright, overrasket verden da hun la merke til at den amerikanske snøbrettkjører Kelly Clark var nervøs etter en dårlig førsteomgang. Istedenfor å fokusere på sine egne prestasjoner, omfavnet Torah Kelly til Kelly klarte å roe seg. På grunn av denne enkle velgjerningen fra Torah, fikk begge gleden av å stå på seierspallen. Torah tok sølvmedaljen, og Kelly tok bronse. Hvis du har en venn

eller et familiemedlem som trenger oppmuntring, hjelp dem også.

Din tur!

Ditt evige liv ligner mye på disse idrettsutøvernes erfaring. Som sønn eller datter av Gud levde du sammen med ham. Du forberedte deg til å komme til denne jorden en kort periode. Ditt liv på jorden er som de fire minuttene var for

Noelle. Dine handlinger her vil avgjøre om du vinner premien, som er evig liv.

Sjekkpunkter for deg

Noelle, Christopher og Torah måtte gjøre visse ting for å bli OL-utøvere. Du har noen sjekkpunkter for å hjelpe deg å vende tilbake til vår himmelske Fader. Dette er ting som dåpen, å motta Den hellige ånds gave, ordinasjoner i prestedømmet, tempelordinanser og å ta del i nadverden hver uke.

For å hjelpe deg å nå dine sjekkpunkter, trenger du daglig bønn og skriftstudium, og å gå i kirken. Adlyd budene, hold paktene du har inngått, og følg Herrens normer. Hvis du trenger å omvende deg, må du huske forsoningens mirakel. Vår himmelske Fader vil ikke overlate deg til deg selv.

Husk at du har forberedt deg til din tid på jorden. Dette er ditt øyeblikk til å prestere. Nå er tiden inne! ■

Fra "Deres fire minutter," Liahona, mai 2014, 84-86.

“Dette liv er tiden til å forberede seg til å møte Gud” (Alma 34:32).

VÅR SIDE

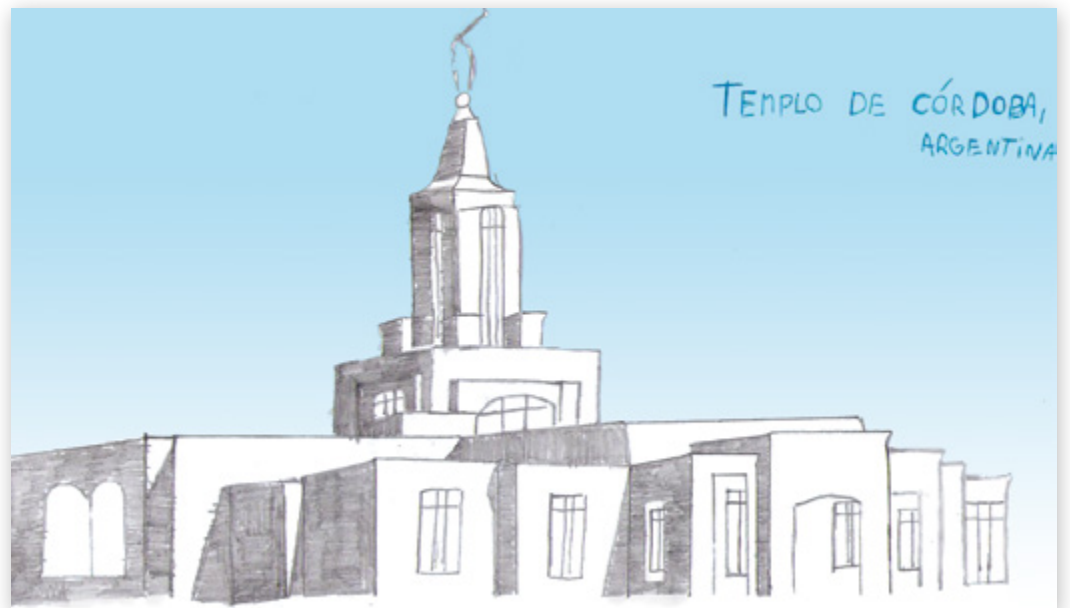
"Jeg ønsker å være misjonær," av Samuel Q., 8 år, Brasil.

"Skapelsen" av Vivian A., 6 år, Spania. Vivian sier: "Jeg takker min himmelske Fader for at han skapte dyr. De gjør jorden vakker med sine farger og sin variasjon."

"Templet i Córdoba i Argentina" av Tiziano S., år 10, Argentina. Tiziano sier: "Jeg ønsker virkelig at templet skal bli ferdig snart, slik at jeg kan komme inn når jeg fyller 12."

“Himmelske fader lar det konstant regne velsignelser over oss.”

—President Dieter F. Uchtdorf

Fra “Gledesfylt etterlevelse av evangeliet,”
Liahona, nov. 2014, s. 121.

Av Barbara Hopf

Basert på en sann historie

“Jeg kneler ned hver en dag og ber til Gud, min Fader” (“Jeg ber i tro,” Lys over Norge, mars 1991).

“**K**om igjen, Fynn. Det er på tide å gå!” sa Johan.

Fynns bror, Johan, ventet utålmodig ved døren. Han ville ikke komme for sent på skolen.

Fynn rynket pannen. Han hadde ikke lyst til å gå på skolen. Familien hadde nettopp flyttet til et nytt hus. Det var hans første år på skolen, og han hadde ikke

fått noen venner der ennå. Han savnet de gamle vennene sine.

“Jeg er redd!” sa Fynn og løp til mor. “Hvorfor må jeg gå på skolen?”

Fynns mor ga ham en klem. “Det ordner seg. La oss holde en bønn,” sa hun. “Vi har alltid tid til å be.”

De knelte ned og ba vår himmelske Fader hjelpe Fynn. Så gikk Fynn og broren hans til skolen. Dagen gikk litt bedre.

Hver morgen etter dette knelte Fynn ned og ba vår

himmelske Fader om hjelp.

Sakte, men sikkert gikk det bedre. Fynn fikk en venn, og han var ikke redd lenger. Etter en stund begynte Fynn å like skolen.

En dag da Fynn og broren hans gikk til skolen, følte Fynn seg glad. Han la merke til at solen skinte. Han tenkte på alle de morsomme tingene han lærte. Plutselig sluttet han å gå.

“Jeg har glemt noe!” sa han til Johan. Fynn løp tilbake til huset deres.

Vi har alltid tid til å **BE**

*Skolen var så vanskelig.
Ville det noen gang bli bedre?*

Mor så bekymret ut da han kom løpende inn.

“Hva er i veien?” spurte hun.

“Jeg glemte å be!” sa Fynn.

Han knelte ned. Han ønsket å takke vår himmelske Fader for at han hadde hjulpet ham.

Etter bønnen ga han mor en klem. “Vi har alltid tid til å be!” sa han.

Fynn smilte. Mor smilte.

Og mens Fynn løp for å ta igjen broren sin, tenkte han kanskje vår himmelske Fader også smilte. ■

Artikkelforfatteren bor i Bayern i Tyskland.

Hjelp til en ny venn

Av Quinnley W.,
9 år,
Missouri, USA

Vi fikk en ny jente i klassen midt i året. Hun så annerledes ut og snakket annerledes enn de andre elevene. Hun hadde flyttet mye rundt, og hadde vanskelig for

å få

venner. Leie ting skjedde i familien hennes, og noen dager gråt hun når hun kom til skolen. Jeg visste at jeg ønsket å prøve å hjelpe denne jenta, men jeg visste ikke helt hva jeg skulle gjøre, for hun likte ikke alltid å snakke med andre barn. Jeg ba angående hva jeg skulle gjøre, og kunne føle Den hellige ånd hviske at jeg bare skulle prøve å være hennes venn.

Jeg hjalp henne med skolearbeidet og fortalte henne at vår himmelske Fader hadde gitt henne spesielle talenter som hun kunne bruke og dele med andre. Jeg inviterte henne til å leke sammen med meg og andre elever i friminuttene. Noen måneder senere sa hun at jeg var den første vennen hun noensinne hadde hatt.

Jeg fortalte henne at hun måtte være tapper og prøve å finne en ny venn, fordi hun kunne hjelpe en annen. Jeg ba om at hun ville finne en venn på den nye skolen, og at de andre barna ville være snille mot henne.

Jeg vet at vår himmelske Fader elsker alle sine barn, og jeg er takknemlig for at han hjelper oss å hjelpe dem. ■

Hun måtte flytte igjen, og jeg ble veldig lei meg. Jeg ba skolens sekretær om å sende et brev til hennes nye adresse. I brevet fortalte jeg vennen min at jeg ville savne henne, og at hun alltid ville være min venn. Jeg laget tegninger av at vi lekte sammen, og minnet henne på noen av talentene hennes.

Den gang da Jesus Kristus ble døpt

(Forenklet)

Ærbødig ♩ = 88-96

Tekst og musikk:
Jeanne P. Lawler

E^b Fm B^b7

1. Den gang da Je - sus Kris - tus ble døpt i el - ven
2. Og nå som jeg skal dø - pes, jeg føl - ger Hans ek -

E^b C⁷ F⁷ B^b7

Jor - dan, var Fa - de - ren og Søn - nen og Ån - den al - le
sem - pel. Ved full ned - senk - ning dø - pes jeg med preste - døm - mets

E^b Fm B^b7

der. Fra him - len hør - tes røs - ten da Je - sus steg opp
makt. Da blir jeg og - så med - lem av Je - su Kris - ti

E^b C⁷ F⁷ B^b7 E^b

av van - net, og Den hel - li - ge ånd som en due dal - te ned.
ri - ke, og Ån - den vil le - de meg be - stan - dig, har Han sagt.

© 1977, 1989, 2014 Intellectual Reserve, Inc. Med enerett.

Sangen kan kopieres til ikke-kommersiell bruk i kirken eller i hjemmet.

Denne notis må komme med på alle kopier.

Jesus ble døpt

Av Erin Sanderson og Jean Bingham

Hvordan ville det ha vært å se Jesus bli døpt? Det nye testamente forteller oss om hva som skjedde denne hellige dagen.

“Da drog Jesus fra Galilea til **Jordan** og kom til **Johannes** for å bli døpt av ham.

Da Jesus var blitt døpt, **steg han straks opp av vannet**. Og se,

himmelen åpnet seg for ham, og han så **Guds Ånd stige ned som en due** og komme over ham.

Og se, **det lød en røst fra himmelen**: Dette er min Sønn, den elskede! I ham har jeg velbehag” (Matteus 3:13, 16-17).

På den spesielle dagen du blir døpt og bekreftet, følger du Jesus Kristus.

Du blir som et nytt menneske – du lover å alltid minnes og følge Jesus Kristus, du blir medlem av hans kirke, du mottar Den hellige ånds gave, og du blir helt ren. Vår himmelske Fader er svært tilfreds med deg. Dåpen åpner porten til den vei som fører oss tilbake til vår himmelske Fader. ■

Artikkelforfatterne bor i Utah, USA.

LÆR MER

Jordan – Jordan-elven

Johannes – Døperen Johannes

Steg straks opp av vannet – reiste seg rett etter å ha blitt senket helt under vann

Guds Ånd – Den hellige ånd

Stige ned som en due – komme ned så mildt og rolig som en due

En røst fra himmelen – vår himmelske Faders røst

FAMILIESAMTALE

La dem som allerede har blitt døpt, fortelle hva de følte på denne spesielle dagen. De kan også fortelle hvordan de prøver å holde sine dåps-pakter og hvordan Den hellige ånd har veiledet, trøstet, undervist eller advart dem.

Sang: "Den gang da Jesus Kristus ble døpt"
(Lys over Norge, sep. 1997)

Skriftsteder: Matteus 3:13, 16-17; 4. trosartikkel

Videoer: Gå til Biblevideos.lds.org for å se "The Baptism of Jesus."

TIPS OM SKRIFTSTUDIUM!

Å lære et skriftsted utenat kan være så enkelt som 1-2-3.

1. Skriv hvert ord av verset på et kort eller en lapp. Legg kortene i riktig rekkefølge, og les verset høyt.
2. Bland kortene og legg dem i rekkefølge igjen. Les verset igjen.
3. Fjern et kort, og les verset igjen. Fortsett å fjerne kort til du kan si hele verset uten kort.

Nå som du har lært det utenat, kan du ta med deg verset hvor du enn kommer!

SPØRSMÅL OM SKRIFTENE

Klipp ut ordstrimlene nedenfor, og legg dem i en beholder. Velg spørsmål etter tur, og bruk skriftstedene til å svare.

Hvem døpte Jesus? (Matteus 3:13)

Hvorfor ønsket Jesus å bli døpt? (Matteus 3:15; 2 Nephi 31:7, 9)

Hvorfor trenger vi å bli døpt? (Johannes 3:5)

Hva skjedde rett etter at Jesus ble døpt? (Matteus 3:16-17)

Hva betyr *nedsenkning*? (L&p 76:51; Moses 6:64-65)

Hvordan mottar vi Den hellige ånds gave? (L&p 33:15)

Hva lover vi når vi blir døpt? (Mosiah 18:8-13; L&p 20:37)

Hva lover vår himmelske Fader oss når vi blir døpt? (L&p 76:52-56)

Hva må vi gjøre etter dåpen for å kunne leve evig sammen med vår himmelske Fader? (2 Nephi 31:18-20)

Juliana holder tale

Av Jane McBride Choate

Basert på en sann historie

Juliana var litt redd for å holde tale i Primær.
Bestemor ga Juliana en klem. "Vår himmelske
Fader vil hjelpe deg," hvisket hun.

Da det ble hennes tur, så Juliana sine venner, sin lærer og bestemor og bestefar smile til henne. Så holdt hun talen sin.

“Jeg er Guds kjære barn. Jeg viser at jeg elsker vår himmelske Fader ved å lære om Jesus, be og hjelpe familien min. Jeg vet at vår himmelske Fader og Jesus også elsker meg. I Jesu Kristi navn. Amen.”

Etter Primær ga Juliana bestemor en stor klem. “Jeg var ikke redd,” sa hun. “Jeg visste at vår himmelske Fader hjalp meg.” ■

Alle Guds barn

Alle barn er et spesielt Guds barn.
Kan du finne Juliana? Hvor mange jenter
kan du telle? Hvor mange gutter? Hvor
mange går med striper? Hvor mange går
i gult? Hvor mange har briller?

Av eldste Joseph B. Wirthlin (1917-2008)

i De tolv apostlers quorum

SANN KJÆRLIGHET

Kjærligheten fører oss til det evige livs herlighet og prakt.

Kjærlighet er begynnelsen, hoveddelen og slutten på en disippels vei. Den lindrer, gir råd, helbreder og trøster. Den leder oss gjennom mørke daler og gjennom dødens slør. Til slutt fører kjærligheten oss til det evige livs herlighet og prakt.

For meg har profeten Joseph Smith alltid vært et forbilde på Kristi rene kjærlighet. Mange spurte hvorfor han fikk så mange tilhengere og beholdt dem. Han svarte: "Det er fordi jeg er i besittelse av kjærlighetens prinsipp."¹

Det fortelles en historie om en 14 år gammel gutt som hadde kommet til Nauvoo på leting etter sin bror som bodde i området. Den unge gutten kom om vinteren, uten penger og uten venner. Da han spurte etter sin bror, ble gutten ført til et stort hus som så ut som et hotell. Der møtte han en mann som sa: "Kom inn, gutten min, vi skal ta vare på deg."

Gutten takket ja og ble ført inn i huset, hvor han fikk mat, varme og en seng å sove i.

Dagen etter var det bitende kaldt, men gutten gjorde seg likevel klar til å gå de 13 kilometerne dit broren var.

Da mannen i huset så dette, ba han den unge gutten om å bli en stund. Han sa det ville komme et hestespann snart, og at han kunne få sitte på med dem.

Da gutten innvendte at han ikke hadde noen penger, sa mannen at han ikke skulle tenke på det, at de ville ta seg av ham.

Senere fant gutten ut at mannen i huset var ingen ringere enn Joseph Smith, mormonprofeten. Gutten husket denne kjærlighetshandlingen resten av sitt liv.²

I et budskap under Tabernakelkoretets *Musikk og det talte ord* ble det fortalt en historie om en eldre mann og kvinne som hadde vært gift i mange år. Ettersom hustruen var i ferd med å miste synet, kunne hun ikke lenger ta vare på seg selv slik hun hadde gjort i så mange år. Uten å bli spurt om det,

begynte mannen å lakkere fingerneglene hennes.

"Han visste at hun kunne se fingerneglene sine når hun holdt dem rett foran øyene i akkurat passe vinkel, og de fikk henne til å smile. Han likte å se henne lykkelig, så han fortsatte å lakkere neglene hennes i over fem år før hun gikk bort."³

Det er et eksempel på Kristi rene kjærlighet. Noen ganger er ikke den største kjærligheten å finne i de dramatiske scener som diktere og forfattere udødeliggjør. Ofte er de største tilkjennegivelsene av kjærlighet de enkle, vennlige handlinger som vi utfører for dem vi møter på livets vei.

Sann kjærlighet varer evig. Den er evig tålmodig og tilgivende. Den tror, håper og utholder alt. Det er den kjærlighet vår himmelske Fader har til oss. ■

Fra "Det store bud," Liahona, nov. 2007, 28-29.

NOTER

1. Joseph Smith, i *History of the Church*, 5:498.
2. Mark L. McConkie, *Remembering Joseph: Personal Recollections of Those Who Knew the Prophet Joseph Smith* (2003), 57.
3. "Selflessness," *Musikk og det talte ord* fra 23. sep. 2007, tilgjengelig på musicandthespokenword.com/spoken-messages.

INNBLIKK

Hva er problemet ved å fokusere på andres ufullkommenhet?

“Mens [en] mann gikk forbi naboens hus, la han merke til at midt på denne vakre plenen var det en enorm gul løvetann... Hvorfor dro ikke naboen den opp? Kunne han ikke se den? ...Denne enslige løvetannen plaget ham noe aldeles forderdelig, og han ønsket å gjøre noe med den. Skulle han bare rive den opp? Eller sprøyte den med ugressmiddel? Hvis han kom i ly av nattet mørket, kunne han kanskje fjerne den i hemmelighet. Han klarte ikke å tenke på noe annet på veien hjem. Han gikk inn i huset uten så mye som å kaste et blikk på sin egen hage – som var dekket med hundrevis av gule løvetanner... Jeg vet ikke hvorfor vi er i stand til å analysere og anbefale botemidler for andres problemer så godt, mens vi ofte har vanskelig for å se våre egne.”

Også i dette nummeret

FOR UNGE VOKSNE

STERKE PADLEÅRER,
STERKE VITNESBYRD I

Fransk Polynesia

Padling med utriggerkano er en stor del av denne unge voksnes liv. Han trekker paralleller mellom sin favorittsport og evangeliet.

s. 46

FOR UNGDOM

s. 48

SE HEN TIL GUD HVER DAG

Lær hvorfor det er så viktig å sette sin lit til Herren hver dag, og hvordan han hjelper oss å utvikle tro på ham dag for dag.

FOR BARN

Det er din tur

Akkurat som OL-utøvere må vi bruke vår tid her på jorden til å forberede oss.

s. 66

JESU KRISTI
KIRKE
AV SISTE DAGERS HELLIGE